

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 25166-04-19

:

בפני כבוד השופט, סגן הנשיאה מנחם מזרחי

התובעים:

1. פלונית
- באמצעות ב"כ עוה"ד יעקב לחיאני
2. המוסד לביטוח לאומי
- באמצעות ב"כ עוה"ד שון הליון

נגד

נתבעים:

1. משרד החינוך התרבות והספורט
- באמצעות ב"כ עוה"ד יוסי מושקוביץ
2. הסתדרות מדיצינית הדסה (חל"צ)
- באמצעות ב"כ עוה"ד חיים זליכוב
3. עיריית ירושלים
- באמצעות ב"כ עוה"ד אלי גדות

נגד

צד שלישי:

עיריית ירושלים
באמצעות ב"כ עוה"ד אלי גדות

פסק-דין

תביעה נזיקית של מורה, אשר נפגעה מינית בידי תלמיד במהלך יום לימודים בבית-ספר המלמד תלמידים של המחלקה הפסיכיאטרית, ודיון בשאלת זכות התחלוף של התובע 2 כלפי הנתבעת 2, בהיותה גוף רפואי לפי סעיף 328 (ג) (2) לחוק הביטוח הלאומי.

א. התביעה:

הערה: זהו הליך שהוגש תחילה בבית-המשפט השלום בירושלים (ת"א 5557-09-19) אשר נמחק מחוסר מעש בהחלטה שיפוטית, שלפיה אם יחודש הוא יימשך מן הנקודה בה הופסק, וההליך הוגש בשנית לבית-משפט זה.

בתאריך 28.2.21 הסתיים הליך הבאת הראיות בבית-משפט זה, ונוכח התנהלותה של התובעת, בתאריך 15.5.21 החליט גם בית-משפט זה **בשנית** על מחיקת ההליך מחוסר מעש. לבסוף, בתאריך 18.8.21, נעתר בית-משפט זה לחידושו של ההליך.

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 19-04-25166

:

התובעת הגישה את תביעתה נגד הנתבעות 1 ו- 2 כדלקמן:

בהתאם לכתב-התביעה, התובעת, ילידת 1954, עבדה בעת הרלוונטית מטעם הנתבעת 1 כמורה ורכזת בבית-הספר של המחלקה הפסיכיאטרית לילד ולמתבגר בבית-החולים "הדסה" עין כרם, שבבעלות הנתבעת 2.

זהו בית-ספר ייחודי שהתובעת ויתרת המורים שלימדו בו הם עובדי הנתבעת 1.

בית-הספר מתנהל בשילוב כוחות וסמכויות שעקרם כדלקמן: בית-הספר הוא זה שקובע את תכני הלימוד ואת נהלי ההוראה ואילו הנתבעת 2 קובעת את מסוכנותם של התלמידים, את היכולת שלהם ללמוד במסגרת בית-הספר ואת הצרכים הרפואיים שהתלמידים נדרשים להם.

מספר חודשים בטרם האירוע, שיתואר להלן אושפז במחלקה הפסיכיאטרית של הנתבעת 2 נער כבן 16.5, אשר סבל מתחלואה פסיכיאטרית, שאחד מתסמיניה הינו - אונות יתר.

עם תחילת שנת הלימודים הנער לא הגיע ללימודים בבית-הספר, אך עם השיפור במצבו הרפואי-הפסיכיאטרי החל הנער ללמוד בבית-הספר אצל התובעת, מורתו.

נטען שבמהלך השיעורים שהעבירה התובעת לכיתה בה למד אותו נער, הוא החל לרמוז לה רמיזות מיניות כמו "איזה עיניים יפות יש לך?" תוך שהוא נוגע באיבר מינו וגורם לה להרגיש מאוימת.

נטען, שהתובעת פנתה אל מנהלת בית-הספר, שאף היא עובדת של הנתבעת 1 והתלוננה בפניה על התנהגותו של הנער.

נטען, כי הובטח לה שהעניין יטופל.

בנוסף, התלוננה התובעת על התנהגותו של הנער בפני הצוות הרפואי/טיפולי של הנתבעת 2 ונטען על-ידה שהללו לא עשו דבר בנדון.

בתאריך 19.11.13 בשעה 10:30, לימדה התובעת את הכיתה. הנער לא היה בין התלמידים שבכיתה. בשלב מסוים, נכנס הנער אל הכיתה ותקף את התובעת תקיפה מינית על-ידי כך שהגיע מאחורי גופה, נצמד אליה עם איבר מינו והחל לנענע את התובעת תוך שהוא קורא בקול פעמיים: "זה טוב א' ? זה טוב א' ?".

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 25166-04-19

:

בתגובה, ניסתה התובעת להוריד את הנער ממנה ופקדה עליו לעזוב את הכיתה.

השיעור המשיך, ונטען, שבהפסקה פנתה התובעת לצוות הרפואי של הנתבעת 2 ודיווחה על האירוע. לאחר מכן דיווחה גם למנהלת בית-הספר של הנתבעת 1.

בנוסף, דיווחה התובעת על האירוע בישיבת הצוות של הרכזות.

נטען, שתגובת מנהלת בית-הספר הייתה מזלזלת והיא אמרה לתובעת "בהומור" שתשמח שבחור בן 17 מסתכל עליה. עוד הגיבה, כי על התובעת לזכור שהיא עובדת במחלקה הפסיכיאטרית ושתבדוק את תגובתה לאירוע ואם האירוע אינו "רוכב" לה על משהו אישי.

במקביל, השעתה מנהלת בית-הספר את הנער מלימודיו בבית-הספר למשך 3 שבועות.

לאחר המקרה, התובעת המשיכה לעבוד כרגיל, למרות שהייתה נסערת מאוד ופרצה בבכי.

בחודשים שלאחר מכן, התובעת ניסתה להתמיד בעבודה, אך היא הוצפה ברגשות קשים עקב האירוע. היא התקשתה לתפקד כרגיל, החלה בטיפול פסיכולוגי, טופלה פסיכיאטרית, טופלה תרופתית - היא הצליחה להתמיד בעבודה עד סוף שנת הלימודים, אך לאחר מכן, בעקבות המלצת הגורמים הרפואיים היא קיבלה חופשת מחלה למשך 6 חודשים.

בכתב-התביעה נטען כי החל מתאריך 1.9.14 חדלה התובעת לעבוד - היא הוצאה לגמלאות מעבודתה אצל הנתבעת 1 ומאז אינה עובדת.

כתב-התביעה מפרט את נזקה, את הנכויות הזמניות והקבועות שנפסקו לה.

התובעת שהתה בטיפול פסיכולוגי מיום 29.4.14 ועד ליום 12.8.14, ובהמשך מיום 14.12.14 ועד ליום 12.3.15 וכן קיבלה טיפולים פסיכולוגיים נוספים.

בבדיקת רופאת המשפחה מיום 3.8.14 אובחנה התובעת כסובלת מ PTSD ומחרדה, וכמי שסובלת ממתח תמידי מזה 8 חודשים, עקב הטרדה מינית בעבודה. הרופאה התרשמה שהתובעת מתקשה לתפקד במקום עבודתה. למרות טיפול פסיכולוגי שקיבלה במשך מספר חודשים, הומלץ לאפשר לתובעת לסיים את עבודתה. לעומת זאת, במכתב מאת פסיכולוג קליני מיום 12.8.14 צוין כי הטיפול מסתיים, כשהתובעת במצב רגוע ויציב יותר מבחינה רגשית.

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 25166-04-19

:

לאחר הטיפול הפסיכולוגי, הופנתה לטיפול פסיכיאטרי וזאת בשל קשיי שינה, סיוטים, חרדות, דיכאון מחשבות טורדניות וירידה במשקל. התובעת קיבלה טיפול תרופתי מסוג לוריוואן וציפרלקס.

בבדיקה פסיכיאטרית מיום 28.8.14 ניתנה לתובעת חופשת מחלה.

בבדיקת רופאת תעסוקתית מיום 21.9.14 נקבע, כי התובעת אינה מסוגלת לחזור לעבודתה במסגרת הנוכחית וקיימת הצדקה רפואית להמליץ על חופשת מחלה למשך חצי שנה.

בבדיקה פסיכיאטרית מיום 11.1.15 נקבע כי לא סביר שהתובעת תשוב לעבודתה.

בבדיקה נוספת של רופא תעסוקתי מיום 24.2.15 נקבע שהתובעת אינה מסוגלת לחזור לתפקידה.

במכתב סיכום מאת הפסיכולוגית הקלינית מיום 10.6.15 צוין כי בטיפול עלה הרושם כי קיימים תסמינים האופייניים ל PTSD.

בבדיקה פסיכיאטרית מיום 20.9.15 נקבע שוב כי התובעת אינה יכולה לחזור לעבודה ויש למצוא עבורה מסגרת חלופית, וככל שלא תימצא, עליה לפרוש לגמלאות.

לאור המלצת הרופאים, הוצאה התובעת לגמלאות החל מחודש 09/2014, מאז אינה עובדת.

כתוצאה מהמקרה, התובעת סובלת מתסמינים של PTSD ודיכאון, חרדות, סגירות חברתית, סיוטים.

באופן כללי נטען, שהאירוע המתואר, אשר הוביל לנכותה ולנזקיה של התובעת נגרם ברשלנות של הנתבעות 1 ו- 2, שלא הפעילו תכנית למניעת אלימות נגד מורים בבית-הספר, התעלמו מאזהרות התובעת, לא פעלו להפסקת האיום מצד הנער, לא מנעו את הגעתו אל בית-הספר, לא ערכו לו מבחני סיכון, לא מנעו את הגעתו לבית-הספר, לא הקשיבו לתלונות התובעת, התעלמו מסימני הסיכון המוקדמים ולא גרמו להרחקתו של הנער מבית-הספר.

התובעת 2, אשר שילמה לתובעת 1 את התגמולים המגיעים לה בהתאם לחוק, הצטרפה לתביעה והוסיפה את הצד השלישי כנתבעת נוספת, אשר צורף אל ההליך גם בהודעה לצד השלישי ששלחה הנתבעת 1.

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 25166-04-19

:

ב. ההגנה:

בכתב-ההגנה של נתבעת 1, מעבר לטענות הכחשה כללית וגורפת, נטען בן השאר, כי התובעת שימשה באותה עת **כמנהלת** בבית-הספר במחלקה הפסיכיאטרית של הנתבעת 2, ומשכך, המידע אודות מצבם של הילדים המאושפזים במחלקה נמסר לתובעת עצמה בתור מנהלת המוסד.

כמו כן, נטען שקודם להתרחשותו של האירוע, התובעת לא מסרה דיווח אודות התלמיד ולא התריעה ביחס להתנהגותו.

הנתבעת 1 טענה, כי לא נמסר כל מידע מנתבעת 2 המעיד על מסוכנותו של התלמיד.

בנוסף, הנתבעת 1 טענה, כי מדובר **באירוע פתאומי** שהיא לא יכולה הייתה לצפות או למנוע.

לעניין הנזקים הנטענים, הנתבעת 1 טענה, כי תגמולי המוסד לביטוח לאומי מגיעים לסכום של 500,000 ₪ ותביעת התובעת, ככל שתתקבל, נבלעת בסכום זה.

הנתבעת 1 הגישה הודעת צד שלישי אל הצד השלישי, עיריית ירושלים, שהייתה המעסיקה של הסייעת הצמודה של התלמיד והייתה אמורה, לטענת נתבעת 1, להשגיח על הנער - התלמיד התוקף. לפי הטענה בהודעה לצד השלישי, הסייעת, אשר הייתה צמודה לנער הפוגע התרשלה בתפקידה דבר שהוביל לפגיעה הנטענת בתובעת.

הנתבעת 2 טוענת בכתב-הגנתה, כי התובעת מעולם לא דיווחה על חשש כלשהו מאותו נער ולא ביקשה להרחיקו.

לטענתה, מדובר בנער שסבל מבעיות נפשיות וטופל במחלקה הפסיכיאטרית ללא כל בעיות אלימות ולכן לא הייתה גם סיבה להרחיקו מבית-הספר.

עוד נטען כי מהות עבודתה של התובעת במחלקה הפסיכיאטרית היא להתמודד עם נערים הסובלים מבעיות התנהגותיות נפשיות וכי הנער המדובר הוא חולה נפש בתפקוד כללי, ברמת פיגור משני, על רקע מחלת נפש קשה מאוד ולא מדובר בנער רגיל, אלא אחד שלא היה יוצא דופן מיתר הנערים במחלקה.

נטען כי לאחר האירוע הנער הורחק מבית הספר לאלתר והצוות עשה ככל שביכולתו כדי לסייע לתובעת.

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 25166-04-19

:

עיריית ירושלים, הצד השלישי הגיש כתב-הגנה ובו ציינה כי עובדת העירייה - הסייעת, אכן שימשה כסייעת בבית-הספר לילדים שאושפזו שם, אך היא לא הייתה צמודה לתלמיד וגם לא הייתה מחויבת להיות צמודה אליו באופן הדוק, אלא היא עבדה עם כל תלמידי המחלקה.

כמו כן צורף לכתב-ההגנה מכתב מאותה סייעת ובו היא מציינת :

"כחלק מעבודתי עבדתי רבות עם הנער מכיוון שהצלחתי לייצר עמו תקשורת ועבודה משמעותית. לא הייתי הסייעת הצמודה שלו באופן רשמי. עבדתי עם כל ילדי המחלקה...אציין שאין התנהלות של עבודה צמודה של שום סייעת עם מטופל אחד...הסייעת תומכת בכל מה שנדרש במחלקה, עם כל הילדים...התובעת העבירה שיעור בכיתה במחלקה, אני נכחתי בכיתה הצמודה...עסקתי בסידור החדר, כאשר שמעתי את צעקתה של התובעת, יצאתי מהכיתה הצמודה ונכנסתי למקום האירוע, הרגשתי שמשו קרה אך התובעת המשיכה את השיעור למרות הכעס שלה. לפי אופן דיבורה הרגשתי שמשו קרה, אך לא הייתי מודעת למתרחש. רק לאחר השיעור התובעת שיתפה אותי במקרה. הגעתי לכיתה אך לא ראיתי את התוקף עם מכנסיים מופשלים".

כאמור, נטען, כי הסייעת לא הייתה מודעות למקרה, כי לסייעת אין אחריות כי לא הייתה אמורה להיות צמודה לתלמיד וכי מנהלת בית הספר, שהיא עובדת מדינה, הייתה האחראית על המתנהל בו.

יצוין כבר עתה, כי הסייעת לא הובאה לעדות בבית-המשפט.

ג. הנכיות:

ד"ר יעל דמבינסקי, מומחית בתחום הפסיכיאטריה מטעם התובעת, חוותה דעה, כי לתובעת נותרה נכות נפשית, כתוצאה מהמקרה הנדון, בגין PTSD, ודיכאון מגורי שהוערך בשיעור 30% לפי סעיף 34 ב (4) לתקנות המל"ל.

ד"ר אברהם פלד, מומחה בתחום הפסיכיאטריה מטעם הנתבעות מסר חוות דעת שלפיה לא נותרה לתובעת נכות נפשית צמיתה.

ועדה רפואית של המוסד לביטוח לאומי קבעה, כי לתובעת נותרה נכות צמיתה בשיעור של 30% וכן נכות זמנית.

ועדה מטעם מנורה מבטחים, קבעה לתובעת 100% נכות מיום 1.9.14 ועד ליום 31.3.15.

ד"ר רמונה דורסט, מומחית בתחום הפסיכיאטריה שמונתה מטעם בית-המשפט, חוותה דעה כי לתובעת נותרה נכות נפשית, כתוצאה מהמקרה הנדון, בשיעור של 10% צמיתה בלבד.

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 25166-04-19

:

ההליך נוהל בלא שהמומחים הובאו לעדות - איש לא ביקש את חקירתה של מומחית בית-המשפט, ולפיכך הנחת המוצא בפסק-דין זה היא בדבר קיומה של נכות נפשית צמיתה בשיעור של 10%.

ד. דיון – שאלת החבות:

(1). האם אירוע התקיפה המינית התרחש ?

עדות התובעת:

נוכח הרושם הישיר, הבלתי אמצעי, המהימן והאמין שאותו עשתה התובעת בעדותה אני קובע, כי ניתן לקבוע ממצאי עובדה בהסתמך על עדותה.

הן בעדותה והן בתצהירה, סיפרה התובעת את השתלשלות האירועים שהובילה לתקיפה המינית מצדו של הנער, התלמיד.

במהלך עדותה ניכר היה כי האירוע המתואר אכן התרחש וכי הוא הותיר חותם בנפשה (הציטוט המלא יובא בסעיף הכאב וסבל בהמשך).

לפי תצהירה ועדותה, במהלך השיעור הגיח אותו נער, שלא למד באותו שיעור, אל תוך הכיתה מאחוריה, הצמיד את איבר מינו לעכוזה וחיכך אותו, תוך שהוא משמיע משפטים שונים, וזאת בנוכחות כלל הילדים.

ואפנה אל התיאור שהובא בתצהירה סעיפים יא – יג.

לאחר המקרה, באותו יום ובתקופה שלאחר מכן, המשיכה התובעת לעבוד וללמד (עמוד 72 שורה 30 והלאה, עמוד 90 שורה 6 והלאה). ואולם, אין בכך כל תמיהה, באשר אין כללים ברורים להתנהגותה של נפגעת תקיפה מינית לאחר התקיפה. בהחלט ניתן למצוא מגוון רחב של התנהגויות הנוגעות לנפגעת עבירה מין, וברור לכל שאין בנתון זה כדי להוביל לדחיית עדותה כבלתי מהימנה או אמינה. אכן, התובעת הסבירה את הלך נפשה בתקופה שלאחר מכן ואני מקבל את הסברה: "באתי לעבודה, תפקדתי כמה שיכולתי...את התחושות, והתחושות ליוו אותי, מצאתי את ה...בין הזמנים לפרוק אותם במקומות שיכולתי לפרוק אותם ולהרגיש בטוחה ושאתי מקבלת את היד ואת התמיכה וזה היה בעיקר, לא בעיקר, זה היה צוות שלי, שתמך בי, נתן לי יד והבינו מה אני מדברת..." (עמוד 73 שורה 7 והלאה).

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 25166-04-19

:

בתאריך 19.11.13 כתבה התובעת דו"ח על האירוע, כדלקמן: **"היום**, יום שלישי 19.11.13, בתחילתו של השיעור ב – 10:20 בשעה שכל ילדי הקבוצה ישבו סביב השולחן ושמעו ממני הסבר כלשהו, **ניגש אלי (פלוגי) נצמד אלי מאחור ועשה בי תנועות מגוונות, תוך שהוא שואל אותי "א' טוב, טוב א' ?".** לתדהמתי ומבוכתי הגבתי מיד בכעס, ביקשתי שיזוז ממני ושיזו התנהגות אסורה. לקחתי אותו לאחוז. הדבר דווח מיידית לד"ר ב' ומאוחר יותר למנהלת בית הספר הגב' ע.פ. ע.פ. הודיעה לד"ר ד' ש(פלוגי) איננו רשאי להיכנס לבית הספר עד הודעה חדשה".

זיכרון הדברים נחתם בשמה של התובעת והיא הגדירה את תפקידה בחתימה: **"אחראית בית הספר במחלקה"**.

כלומר, התובעת תיעדה בזמן אמת את שאירע ויש בכך לחזק את אמיתות גרסתה.

התובעת העידה, ואני מקבל את עדותה, כי שום תלמיד במחלקה לא היה מתקבל לשורות בית-הספר, **אלא אם כן התקבל אישור רפואי מאת הצוות הרפואי**, "שהילד כשיר ללמוד..." (עמוד 66 שורה 3), וכך היה גם ביחס לאותו נער (עמוד 66 שורה 17 והלאה).

התובעת העידה, ואני מקבל את עדותה, כי היו לה **שיחות עם הצוות הרפואי של הנתבעת 2 (עמוד 67 שורה 1 והלאה) ביחס לאותו נער**, שבמסגרתן הבהירה **"שהנער לא מתאים להיכנס לבית הספר, הוא לא מתאים ללמידה בשלב זה"** (עמוד 66 שורה 26 והלאה, עמוד 68 שורה 4 והלאה).

היא העידה, ואני מקבל את עדותה, כי היא **דווחה על ההתנהגות המינית של אותו נער כלפיה קודם לתקיפה המתוארת** (עמוד 69 שורה 32) ושאלן כל פרכה ביחס לכך שהנער לא התנהג בדרך זו כלפי אנשי צוות אחרים, משום ש"הוא התמקד ביי" (עמוד 70 שורה 11).

דברים דומים מסרה בתצהירה:

[5] בנוסף ובמהלך העדכונים השוטפים שלי מול עדנה פינצ'ובר פעם בשבוע שיתפתי גם אותה בהתנהלותו הבעייתית של הנער. הבעתי את חששותי מול הנער והבעתי את עמדותי שצריך להרחיקו מבית הספר ותשובתה של עדנה הייתה שעלי לבנות לנער תוכנית לימודים ייחודית זאת על אף שמדובר בדבר מובן מאליו שכן לתלמידים השהוים בבית הספר נבנית תוכנית לימודים אישית. ניסיתי להסביר לעדנה כי כבר יש לו תוכנית אך זה לא עזר.

התובעת דחתה את הטענה, ואני מקבל את עדותה, כי היא עצמה הייתה בעלת סמכות לסרב לקבל תלמיד לשורות בית הספר: **"...לא, זה לא נכון זה לא בסמכותי... יכולתי לקבל החלטה שכזו לפרק זמן קצר של שעה, שעה לימודית אחת, אבל לא של יום לימודים ובוודאי לא המשך, זה דרש התערבות של, של מנהלת בית הספר, ושל הפסיכולוג המלווה"** (עמוד 67 שורות 16 – 19). וכן: **"...בעצם מרגע**

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 25166-04-19

:

שניתנה החלטה שהילד לומד בבית הספר, ההחלטה הזו מתקיימת, כדי להפסיק אותה צריך, שהצוות יתכנס ויקבל החלטה שהילד מפסיק לימודיו" (עמוד 68 שורות 1 – 3).

דברים דומים מסרה בתצהירה :

[1] על מנת להורות על הרחקתו או השעייתו של הנער מבית הספר באופן רגיל בניהול השוטף והיומיומי ולפרק זמן קצר (ולא של שעות בודדות) יש צורך באישור של מנהלת המחלקה והצוות המטפל וביניהם אני, פסיכולוג ועוד. במקרים חריגים ו/או לצורך הרחקה ממושכת הדבר בסמכותה העיקרית של מנהלת בית הספר, הגבי עדנה פינצ'ובר בשיתוף עם מנהלת המחלקה, ד"ר אלה קיאנסקי.

לאחר התקיפה התקבלה החלטה להרחיק את הנער לשלושה שבועות. התובעת הייתה שותפה להחלטה, אך היא דחתה את הטענה כי הייתה זו החלטה שלה להחזירו אל כיתת הלימוד שלה (עמוד 79 שורה 27 והלאה). לדבריה: "...אני מקבלת הודעה שהילד חוזר ללמוד..." (עמוד 80 שורה 1). היא אישרה שלאחר חזרתו המשיכה ללמד אותו, אך היה זה במגבלות, אשר נבעו מדפוס התנהגותו ואופן הלימוד הקודם של אותו נער על-ידי התובעת לא חזר על עצמו (עמוד 80 שורה 8 והלאה).

נוכח עדותה של התובעת אני קובע כי אירוע התקיפה המינית, כפי שהיא תארה אותו אכן התרחש וכי היא התריעה קודם לכן בפני הצוותים של הנתבעות אודות מסוכנותו של התוקף.

(2). האם הנתבעות והצד השלישי התרשלו ביחס לתובעת באופן שאפשר את התקיפה המינית ?

אציג את הראיות שהובאו במשפט ואדון בהן, אך יצוין כבר עתה שראיות רבות שניתן היה להביאן בנקל לבית-המשפט, ובכלל זה מסמכים כתובים מזמן אמת לא הובאו וחבל שכך מתנהלים הדברים עת באים להוכיח טענות בבית-המשפט.

ראשית, רישומים חלקיים מזמן אמת:

התברר שהדיונים המחלקתיים ביחס לכל אחד ואחד מן המטופלים, אשר למדו בבית-הספר תועדו באופן שוטף. ואולם, תיעוד זה לא הוצג כראיה, למרות שהנתבעות 1 ו- 2 ובפרט הנתבעת 2, בהחלט היו יכולות להעמיד את התיעוד לעיון התובעת אילו חפצו בכך. על כן, אני קובע, שהתנהלות זו, בנסיבות תיק זה, רובצת לפתחן של הנתבעות 1 ו- 2. אמנם, על התובעים להוכיח את תביעתם, אך משעה שהנטל הטקטי להבאת הראיות הועבר אל מגרשן, בדרך של עדות התובעת והרישומים החלקיים, היה עליהן לטרוח ולהציג בפני בית-המשפט את התמונה הראייתית השלמה. כך, למשל, איש לא הגיש לבית-המשפט את אותו "קרקדס", אשר אוזכר על-ידי העדים, שהינו יומן משותף של

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 25166-04-19

:

צוות בית-הספר ובית-החולים, שבו תועדו בזמן אמת האירועים בבית-הספר והוספו הערות שונות לקראת הבוקר שלמחרת ביחס לכל התלמידים, וחסרונם של מסמך זה רובץ לפתחה של הנתבעת 1.

בכל זאת, הגישו התובעים רישום חלקי אשר הגיע לידם.

אזכיר, כי ההתרחשות המינית אירעה בתאריך 19.11.13.

עיון בעמוד אחד מתוך הרישום המתעד את הדיונים שנערכו במחלקה ביחס לנער התוקף בתאריכים 19.11.13 – 20.11.13, מלמד כדלקמן:

בתאריך 19.11.20 בשעת בוקר צוין: "קם בזמן, הגיע בזמן לארוחת הבוקר, לא מפסיק לדבר בארוחות. יש החמרה בהתנהגות המינית...היום...עמד מאחורי המורה (התובעת) ועשה תנועות מיניות מול כל הכיתה. כמו כן, לאחר מכן הוא רכן על (השם נמחק) הכנסנו אותו לחדרו. בתגובה למעשה ועל מנת לשמור על הקבוצה (נשאלת השאלה האם יש לנקוט בצעדים נוספים)...בהתייעצות עם ד"ר ק' הוחלט להזמין את ההורים להגיע להשגיח עליו".

בהמשך היום צוין: "...בשיחה עם האם טענה שאין באפשרותה להגיע להשגיח. הוסבר לה על ידי ועל ידי הרופאה שצריכה לבוא או שיגיע משהו מטעם המשפחה לשמור עליו (לב) בלתי נסבל, מנסה כל הזמן לצאת מהחדר נראה שהאימא לא כל כך מבינה משמעות בקשתנו".

במסמך מודפס, נמסר כי הנער התוקף לא הצליח להחזיק את עצמו בחדר. בשיחה עם המדריך נמסר כי הנער התוקף הבין שעליו להישאר בחדר בגלל מה שקרה בבית הספר "סקס עם (התובעת)".

אציין כי המסמך ובו התשובות לשאלות שאותו מסרה הסייעת א.פ. מטעם הצד השלישי ובו גרסתה, חסר משקל ראיתי, משום שהיא לא העידה במשפט, הצד השלישי וויתר על עדותה והמסמך לא התקבל בהסכמת הצדדים. ועדיין, יש לזכור, כי לא הצד השלישי הוא שחייב להוכיח את התביעה.

בתאריך 20.11.20 בשעת בוקר צוין: "הבוקר התעורר ומיד אמר שנמצא בעונש כיוון הציק (לב). עוד אמר שאוהב לצפות באתרי סקס, אומר שהגיע לזה לבד...".

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 25166-04-19

:

שנית, תצהיר ועדות ד"ר אלה קיאנסקי מטעם הנתבעת 2:

בתצהיר מספטמבר 2020, מאת ד"ר אלה קיאנסקי מטעם הנתבעת 2, שהינה מומחית לפסיכיאטריה של המבוגר ושל הילד משנת 2001, עולה כי בשנת 2013 הייתה אחראית על שירות האשפוז ביחידה לפסיכיאטריה של הילד והמתבגר בבית-החולים הדסה עין כרם והיא בתפקידה זה עד היום.

בתצהירה תארה את מצבו הנפשי של הנער התוקף, את הטיפול התרופתי שקיבל ואת ההחלטה לשלבו בהדרגה בבית הספר, אך בליווי צמוד של סייעת בשם אריאלה:

10. לאחר שהנער נרגע מבחינה פסיכומטרית ונעשה תקשורתי יותר, לאור הטיפול התרופתי, הוחלט לשלבו בהדרגה במסגרת לימודית של חינוך מיוחד במחלקה, בליווי של סייעת צמודה בשם אריאלה. אציין, כי בשל מצבו, הנער עסק בעיקר בעבודות יצירה וספורט, עם מעט מאוד שיעורים פרונטליים בכיתה, כך שהוא לא היה משולב בכיתה באופן רגיל ומלא.

כפי שנראה, איש לא הביא את אותו מסמך רפואי, ראשוני, אשר בו אישרה ד"ר קיאנסקי כי הנער התוקף רשאי להשתלב בלימודים בבית-הספר, אך לפי טענתה, בתנאי שתועמד לו סייעת צמודה שמשגיחה עליו ואיש לא ביאר לבית-המשפט עד תום מי היא אותה "אריאלה" אלמונית שאוזכרה בתצהיר והאם הייתה זו המלצה או הוראה שהיא תנאי בלתו אין.

לטענתה, התובעת, מתוקף תפקידה כרכזת בבית-הספר הייתה יכולה להורות על הרכקתו של הנער התוקף מבית-הספר אילו חשה מפניו איום:

11. מתוקף תפקידה כרכזת בית הספר, בסמכותה של התובעת היה, בין היתר, להחליט על כניסה או אי כניסה של ילד לכיתה הלימוד, להחליט על הרחקת תלמידים מבית הספר בשל מצבם הנפשי/התנהגותי, ולמעשה אף תלמיד לא נכנס לכיתה ללא קבלת אישורה של התובעת.

היא הכחישה, כי התובעת התריעה ביחס להתנהגותו של הנער התוקף לפני התקיפה:

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 19-04-25166

:

14. ככל שהתובעת חשה מאוימת מתלמיד זה או אחר בבית הספר ו/או סברה שיש להרחיקו מבית הספר בשל מצבו הנפשי, יכולה וצריכה הייתה לשתף את הגורמים הרלוונטיים לצורך קבלת החלטה בנושא זה. דבר זה לא נעשה על ידיה ואני שוללת מכל את טענותיה כאילו התריעה על התנהגות מסוכנת של הנער.

15. אני מבקשת להבהיר ולהדגיש כי לפני אירוע התביעה, התובעת מעולם לא התריעה בפניי אודות "הבעייתיות" של הנער המדובר, לא ציינה שהיא חשה מוטרדת, מאוימת, בסיכון או מיוחדת ובטח לא ביקשה להרחיק את הנער, ואני דוחה מכל וכל את הטענות הללו, אשר אין להן כל בסיס במציאות.

עיון בסעיף 4 לתצהיר מלמד, כי לשם עריכת התצהיר היא הסתייעה ד"ר קיאנסקי ב"רשומה המצוי בפניי", אך בעדותה הוברר כי למרות שעותק ממנה הועבר לב"כ הנתבעת 2, עותק כזה לא הועבר לעיון התובעת. **כלומר, קיים רישום זמין ברשות הנתבעת 2 שבאמצעותו רעננה העדה את זיכרונה והוא לא גולה במשפט.** נתון זה מגביר את המסקנה, כי העדרו של הרישום רובץ לפתחה של הנתבעת 2, שהרי הרישום יכול היה להעיד כאלף עדים מה נמסר ומה לא נמסר בזמן אמת ביחס לנער התוקף. התנהלות שכזו רובצת לפתחה של הנתבעת 2.

בניגוד לעמדה הנחרצת שהובאה בתצהירה, הרי שמעדות ד"ר קיאנסקי (עמוד 114 שורה 4 והלאה) עלה באופן ברור, שללא אישורה הנער התוקף לא היה משתלב בלימודים בבית-הספר. היא זו שאמונה על הצד הרפואי ועל שאלת המסוכנות של הנער התוקף לצורך שילובו בלימודים. אכן, תחילה מסרה כי מדובר בהחלטה **משותפת** של בית-החולים ובית-הספר (עמוד 124 שורה 31 והלאה, עמוד 125 שורה 25, עמוד 127 שורה 21). לאחר מכן, הסכימה שהחלטה שכזו מחייבת **סמכות רפואית פסיכיאטרית, ולפיכך רק הצוות הרפואי בראשותה יכול לקבל את ההחלטה באופן בלעדי** (עמוד 127 שורה 27 והלאה עמוד 128 שורה 14). בסופו של יום העידה מפורשות: **"ש: בקיצור, בלי אישור שלך הוא לא עובר לבית הספר, אין מצב שהוא יעבור לבית הספר בלי אישור שלך. ת: כן"** (עמוד 128 שורות 30 32).

וכן העידה: **"כמו שהיא אחראית מחלקה, היא אחראית בית-הספר, אם היא הרגישה שהוא מעורר מינית ותפקידה הרבה יותר קל...הייתה צריכה להזמין אחות באותו רגע, אין שום פרוצדורה, להרחיק את הילד מהכיתה וזו הנקודה"** (עמוד 116 שורה 4 והלאה).

היא אישרה כי הנער המדובר סבל מתחלואה כדלקמן: **"כן, כן, היה עוררות מינית, היה התנהגות חסרת שיפוט, היו אמירות מיניות, הכל היה...שתבין, תבינו הנער שהתקבל במצב פסיכוטי, יש סובל מסכיזופרניה מגיל 11, שחמישה חודשים לקח לנו זמן עד שהוא הגיע לבית הספר, שבית הספר בתוך המחלקה, זה לא בית ספר בתיכון עירוני, שכל הילדים שנמצאים בבית הספר עם סעיף 57 נפשי, זה לא ילד בריא...אם היא הרגישה שהוא עם זקפה, שהוא מעורר מינית, הרגישה מאוימת, אפילו לא**

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 25166-04-19

:

צריך להראות שום פרוצדורה, זה לא משהו פרוצדוראלי של בית המשפט, הייתה מרימה טלפון, הייתה לוקחת אותו, מעבירה לבית הספר, זה מרחק של 20 מטר" (עמוד 114 שורה 29 והלאה).

מעדותה עלה כי קיים סיכון מסוים ממצבו של הנער, למרות שהבהירה שזה מצב הדברים ביחס לכל התלמידים באותה מחלקה ולפיכך היא המליצה שתתלווה אל הנער סייעת צמודה (עמוד 128 שורה 17 והלאה – שורה 29) שהיא כנראה א.פ. – עובדת הצד השלישי.

היא אישרה כי במהלך ישיבות של המחלקה עלו תלונות כלפי הנער התוקף: (עמוד 121 שורה 1 והלאה) – כל זאת קודם לתקיפה (עמוד 121 שורה 17 והלאה).

היא הבהירה כי העוררות המינית של הנער היא תופעה אופיינית למחלקה: "זה חלק מהמחלקה..." (עמוד 120 שורה 10).

עוד הסתבר, כי אותו נער תקף מינית נער אחר קודם לתקיפת התובעת: "אני יודעת שהיה ילד בחדר שהוא קצת ניסה להתעסק אתו, אבל החיים במחלקה עשו את זה והייתה באותו זמן, ההורים שמרו...זה היה לפני" (עמוד 123 שורה 5 והלאה).

הסתבר כי היא בהחלט צפתה את האפשרות שתתרחש תקיפה מינית, הגם שלא אמרה כן מפורשות: "זה יכול לקרות, לא שאני מצדיקה אותה, אבל אין מה לעשות, ילדים חולים, זה קורה, היצרים וההורמונים של גיל ההתבגרות משתלטים" (עמוד 123 שורה 14 והלאה).

בנוסף, מעדותה התברר, הלכה למעשה, כי בית-הספר, בהחלט רשאי להרחיק את הנער התוקף מבית הספר וכפי שפעלה המנהלת לאחר המקרה, עת הרחיקה אותו לשלושה שבועות, ניתן להבין כי היה זה גם בסמכותה לעשות כן מלכתחילה.

אין להבין את תהייתה של עדה זו במילותיה: "...למה הוא לא תקף אותי, למה לא תקף את המדריכה ? למה ? כי הייתה גישה מאוד, מאוד תקיפה..." (עמוד 117 שורה 8 והלאה). אין לקבל גישה שכזו המניחה את האשם לפתחה של התובעת ואין להסיק דבר מן העובדה שהנער תקף רק את התובעת ולא נשים אחרות.

עוד אין לקבל את הטענה כי מכיוון שהיא עצמה הותקפה בעבר בידי נער מוגבל, כפי שתיארה, ועדיין לא הגישה תביעה בגין אותו מקרה, אזי זה קו ההתנהגות הנורמטיבי שאמור לשרור במקרים שכאלה (עמוד 120 שורה 12 והלאה).

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 25166-04-19

:

עוד אין להבין את עדותה שלפיה על התובעת הייתה לאבחן ולצפות את הגעתו של התקף פסיכוטי מצד הנער ולהקדים תרופה למכה, שהרי אין זו הכשרתה של התובעת ואין לצפות ממנה שכך תעשה (עמוד 130 שורות 15 – 16).

יש לדחות את טענתה, כי מי שאשם בקרות המקרה היא התובעת עצמה (עמוד 131 שורות 15 – 17).

בסופו של יום, מעדותה ניתן למצוא תמיכה לעמדת התובעת, שלפיה לצוות הרפואי, ובעיקר לד"ר קיאנסקי עמדה רפואית, פסיכיאטרית ברורה המאשרת את שילובו של הנער הפוגע בלימודים בבית-הספר, ואם החלטתה פותח בפניו את השערים, המסקנה היא שהחלטתה יכולה גם לסגור אותם בפניו.

שלישית, עדות גב' עדנה פינצובר מטעם הנתבעת 1:

זוהי מנהלת בית-הספר, שהעידה מטעם הנתבעת 1.

בתצהירה ובעדותה (עמוד 95 שורה 3 והלאה) מסרה כי ההחלטה אם ניתן ללמד מאושפז במסגרת בית-הספר נתונה אך ורק לשיקול דעתה של הפסיכיאטרית. עם קבלת מאושפז חדש הוא נפגש ומאובחן בידי הצוות הרפואי, אשר מוסר הערכת מסוכנות כלפיו וכלפי הסובבים ורק אם התקבל אישור הוא משולב בבית-הספר.

לפי עדותה, היא לא ידעה כלל על המסוכנות הנטענת של הנער התוקף, לא קיבלה פנייה מהתובעת להשעות אותו והתובעת לא הביעה את חששותיה הקונקרטיים בפניה כלפיה מפניו.

אישרה שהתובעת פנתה אליה ביחס לאותו נער: "הידיעה האישית שלי היא שהתובעת סיפרה לי בפגישותיה איתי על אי הנחת וחוסר שביעות הרצון מהילד הזה, או הדאגה שלה לילד הזה, כמו שהיא סיפרה לי גם על דאגתה לילדים אחרים...היא סיפרה לי על עוררות מינית שלו, היא סיפרה לי שקשה לה אתו, דברים מהסוג הזה" (עמוד 97 שורה 17 והלאה). היא אישרה כי התובעת אמרה לה שהיא שוחחה אתה על התנהגותו של אותו נער (עמוד 97 שורה 28 והלאה) הגם שניכר היה כי היא מנסה שלא להוציא שיחה שכזו מתחום יוצא הדופן להתנהגותם של ילדים במחלקה הפסיכיאטרית (עמוד 98 שורה 2 והלאה).

היא אישרה שהתובעת בשיחתה עמה אמרה לה שלנער עוררות מינית, הגם שהסתייגה מכך שאמרה לה שיש לו עוררות מינית כלפיה (עמוד 98 שורות 22 – 23), וכן: "היא אמרה שיש לו עוררות מינית. היא לא אמרה כלפיה" (עמוד 98 שורה 21).

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 25166-04-19

:

הכחישה שהתובעת פנתה אליה וביקשה ממנה, כי הנער יוצא מבית-הספר (עמוד 98 שורה 12 והלאה).

לאחר המקרה, היא קיבלה את ההחלטה להוציא את הנער מבית-הספר לתקופה של שלושה שבועות (עמוד 98 שורה 14). לטענתה, התובעת הייתה זו שהחזירה אותו אל בית-הספר לאחר תום שלושת השבועות, אף בלא להתייעץ עמה ובלא ידיעתה (עמוד 107 שורה 14 והלאה).

היא הכחישה את הטענה שכאשר התובעת פנתה אליה וסיפרה לה על שאירע היא שוחחה אתה בזלזול והיא לא אמרה לה את המשפט הנטען על-ידי התובעת, אלא להיפך היא הרגיעה אותה, הביאה לה כוס מים ואמרה לה שהיא תומכת בה.

לא ראתה בהתנהגותו של הנער התנהגות חריגה להתנהגותם של נערים אחרים המאושפזים במחלקה (עמוד 100 שורה 5 והלאה).

למרבה הצער, הסתבר מעדותה, כי גם לאחר קרות האירוע לא עשתה תחקיר שבו ירדה לפרטי פרטים הן לצורך בירור העובדות והן כדי להפיק לקחים לעתיד כדי למנוע הישנות מקרים שכאלה (עמוד 106 שורה 14 והלאה). אכן, אילו הייתה מבצע בירור או תחקיר הייתה זוכרת את האירוע בצורה טובה יותר, מכפי תיאורה (עמוד 106 שורה 26 והלאה) והייתה יכולה להציג ראיות כתובות אודות הבירור – וכך לא נעשה (עמוד 109 שורה 22). וכן: "אני לא חשבתי באותו זמן שצריך לבדוק את זה" (עמוד 110 שורה 19).

הנה כי כן, אחריתו מעידה על ראשיתו – אם גם לאחר המעשה המיני החמור התנהלה כלפיו העדה בקלות ראש, אזי יש להניח כי זה היה הלך נפשה גם קודם לכן נוכח דברי התובעת והיא לא טרחה לקדם פני רעה בנקיטת צעדי מנע סבירים.

ניכר היה כי בכל הקשור לירידה לפרטי פרטים, העדה אינה זוכרת היטב (עמוד 98 שורה 31), ואין לתמוה על כך, שכן מטבע הדברים עדיפה בעיני בעניינים אלו עדותה של התובעת אשר חוותה את הדברים בבשרה ובנפשה, שטבעי כי תזכור כל תג ותג, להבדיל מהעדה, שלמרבה מזלה, לא היא שעברה את אותה תקיפה.

ניכר היה כי עדה זו מגלה אמפתיה לסבל של התובעת וכלפי האירוע החמור שאותו עברה (עמוד 108 שורה 30, עמוד 112 שורה 19), הגם שלא הציגה אותו כאירוע "כל כך דרמטי" (עמוד 107 שורה 25, עמוד 109 שורה 5). אכן, זהו ההבדל בין מי שחוה אירוע שכזה על בשרו, שנפשו מתהפכת בתוכו, לבין הצופה מן הצד.

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 25166-04-19

:

בסופו של יום אני קובע, כי עדותה של גב' פינצובר, אף היא תומכת בעמדת התובעת, משום שהיא אישרה כי התובעת פנתה אליה ביחס להתנהגותו של הנער, היא אישרה שהיא אמרה לה שיש לו עוררות מינית, שקשה לה אתו, אך דבר לא נעשה לקדם פני רעה, אלא בדיעבד, שאז עשתה גב' פינצובר את מה שיכולה הייתה לעשות לפני המקרה – כלומר הרחקתו של הנער הפוגע למשך שלושה שבועות עד לבירור מצבו הרפואי, או לדאוג כי תוצב לו השגחה צמודה.

רביעית, גב' עדי עבדי, עדה מטעם התובעת:

העידה ומסרה תצהיר, שלפיו לפני האירוע המדובר, התובעת הביעה בפניה את חששה מפגיעה מינית מן הנער הפוגע.

ואולם, במהלך עדותה ניכר היה כי אינה זוכרת למקם את האירועים במדויק בזמן ובמקום (עמוד 44 שורה 1 והלאה). היא ערכה במוחה קשרים בין אירועים אשר הובילה אותה למסקנות בלתי מבוססות עובדתית. היא עצמה עבדה שם פעם בשבוע (עמוד 44 שורה 31), כך שלא ניתן להיבנות מן הידע שצברה, אם בכלל, כידע בעל משקל. החשש שאותו הביע מן הנער היה חשש כללי, בלתי מוגדר, בנוי על שמועות (עמוד 46 שורה 5 והלאה). ואכן העידה על עצמה: "אני פחות מעורה בענייני צוות בית הספר..." (עמוד 46 שורה 28). וכן: "אני לא מעורה בעניין" (עמוד 47 שורה 28) – **כל עדותה בבחינת מגדלים פורחים באוויר.**

איני מקבל את טענתה המבוססת על הרגשה פנימית בלבד והסקת מסקנות, כי צוותי הניהול של הנתבעות ניסו להשתיק את האירוע (עמוד 55 שורה 18 והלאה).

הרושם הישיר הבלתי אמצעי שעשתה העדה בעדותה אינו מאפשר לקבל את עדותה כבסיס לקביעת ממצאי עובדה.

חמישית, גב' גדון רונית, עדה מטעם התובעת:

לדבריה, היא הייתה בזמן הרלוונטי מחנכת כיתה ועבדה עם התובעת.

לדבריה, מיד לאחר המקרה, היא נכנסה לכיתה, מצאה את התובעת בוכה והיא סיפרה לה על המקרה (עמוד 20 שורה 23).

לדבריה, היא שמעה מפי התובעת בשיבות הצוות השונות על חששה מן הנער אשר גרם לה להרגיש מאוימת.

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 25166-04-19

:

היא שמעה כיצד התובעת הביעה עמדה כי יש להרחיקו.

לדבריה, התובעת הייתה רכזת בבית-הספר, אך לא הייתה לה כל סמכות להרחיק נערים מבית-הספר ובוודאי לא הרחקה ממושכת: "היא לא יכלה, להחליט לאחיות OK אני לא מכניסה אותו, האחיות היו חייבות לקלוט אותו, הם היו חייבות לקבל אותו, תעסוקה, לשמור עליו בחדר" (עמוד 13 שורה 15 והלאה).

לדבריה, הסמכות להרחיק נער מבית-הספר הייתה של מנהלת בית-הספר ושל הפסיכיאטרית: "כל מי שהיה אחראי על מי יכנס לכיתות זה היה הצוות הרפואי, יש שם פסיכיאטרים, יותר ממנהלת מחלקה אחת, יש מנהל מחלקה אחת, אבל היו כל מיני פסיכיאטרים, היו אחיות, היה צוות סיעודי...מי שהחליט מי יושב בכיתות זאת לא הייתה המחנכת ולא הייתה הרכזת וגם לא הייתה מנהלת בית הספר, זאת האמת...אנחנו לא קיבלנו את ההחלטות מי יושב בכיתה..." (עמוד 8 שורה 19 והלאה, עמוד 15 שורה 2 והלאה).

היא עצמה לא שמעה או חוותה מעשים דומים מצד אותו נער, ולא שמעה או ראתה התנהגות דומה כלפי מורות אחרות (עמוד 10 שורה 8), למרות שמסרה כי היו לו "כל הזמן הערות מיניות, התעוררות מינית" (עמוד 10 שורה 8). וכן הביעה טענה כי היה לה חשש מפניו כלפי נשים אחרות, הגם שהרושם היה כי דובר בסכנה כללית מעצם מהותו של בית-הספר, שכן היא העידה זאת מבלי להציג את הביסוס לכך ומדוע ועל מה היה החשש מבוסס (עמוד 10 שורה 27 והלאה).

היא מעולם לא שלחה מכתב, מייל או התריעה באמירה ברורה כי היא חשה סכנה מפניו של הנער או שהיא חשה סכנה מפניו לאחרים בסביבתו (עמוד 11 שורה 19 והלאה, שורה 29 והלאה, עמוד 15 שורה 31).

במהלך חקירתה הנגדית הסתבר, כי יש לקבל את עדותה **בזהירות רבה ביותר**, שכן היא עזבה את המערכת בה עבדה בטריקת דלת מצלצלת, ליבה היה מלא על המערכת בה עבדה והמשפט הבא שאותו אמרה מסכם את הכל: "אני אומרת שגברת פ' הייתה גם עבורי מנהלת מאוד מורכבת, לא היה פשוט ל...ואני עזבתי שם במפח נפש אחרי 8 שנים ששמעתי שם את הנשמה שלי והבית הספר הזה והכיתה הזאת במקום הזה עבור הילדים האלה וזרקו אותי שם כמו כלב מוכה...זרקו כמו כלב מוכה...אחרי 8 שנים שעבדתי מאוד קשה לא אמרתי שלום לאף אחד במחלקה..." (עמוד 24 שורה 18 והלאה). וכן: "ברגע אחד היא סילקה אותי...היא אמרה לי "אני מחליטה פה תני לי את המפתח" אני לקחתי את התיק והלכתי" (עמוד 26 שורה 7 והלאה).

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 25166-04-19

:

לאחר שבחנתי את עדותה במישרין באתי אל המסקנה, כי הטינה הרבה השמורה בליבה כלפי המערכת בה עבדה, יחד עם החברות הקרובה לתובעת, אינם מאפשרים לקבל את עדותה כעדות מהימנה, אמינה ובעלת משקל לקביעת ממצאי עובדה.

שישית, הסייעת:

כזכור, עיקר הטענה נגד הצד השלישי היא שלנער הפוגע הוצמדה סייעת אישית מטעם הצד השלישי, שהייתה אמורה להשגיח עליו וביום המקרה, למעשה, התרשלה במלאכת ההשגחה – דבר שהוביל לפגיעה. הצד השלישי הכחיש את הטענה ובכתב-הגנתו מסר, כי הסייעת לא הוצמדה אישית אל הנער הפוגע אלא אל כלל התלמידים שבכיתה.

הצד השלישי, וויתר על הזמנתה של הסייעת לעדות (עמוד 131 שורה 10 והלאה, עמוד 132 שורה 8 והלאה).

לפי הטענה, דובר בסייעת, אשר הוצמדה אל הנער התוקף.

בכל הקשור לסייעת נשמעו קטעי ראיות כדלקמן:

ד"ר קיאנסקי, בתצהירה, בדבר הטענה העמומה, שלא הוכחה בראיות מזמן אמת, כי הנער התוקף נדרש לסייעת צמודה בשם "אריאלה". היא מסרה דברים דומים בעדותה (עמוד 192 שורה 7 והלאה. וכן העידה: "ש: אז את ציפית שהוא יהיה עם בוגר על הזמן, צמוד? ...שיהיה עם אריאלה כל הזמן ... ציפית שהוא יהיה עם בוגר, אדם בוגר? ת: כן" (עמוד 197 שורה 4 והלאה). וכן: "ש: ואז החלטתם שהוא צריך שתהיה לו סייעת צמודה. ת: כן" (עמוד 212 שורה 18 והלאה). וכן: "ש: ואתם אמרתם כל הזמן אתם, את צריכה להיות צמודה אליו. ת: כן" (עמוד 213 שורה 5 והלאה).

רונית גדון, שביחס לעדותה התייחסתי לעיל: "ש: כמה סייעות היו במחלקה? ת: אמ. היו אני חושבת שתיים תמיד, כאילו על שתי כיתות היו שתי סייעות, כאילו כל הדבר הזה היה מחולק לשתי כיתות, שתי מחנכות היו שתי סייעות..." (עמוד 6 שורה 20 והלאה).

עדי עבדי, שאל עדותה התייחסתי לעיל: "לא יודעת בדיוק, הסייעת אחת אני חושבת...אני לא יודעת..." (עמוד 65 שורה 17 והלאה).

עדות התובעת, שכאמור אותה אני מאמץ כבסיס לקביעת ממצאי עובדה: "ש: היום גם סייעות? והיו שתי סייעות, כן. ש: של מי? של עיריית ירושלים? ת: עובדות מטעם" (עמוד 102 שורה 11 והלאה). וכן: "ש: ...האם נכון שלנער הזה...הייתה סייעת בשם אריאלה? ת: כן, אריאלה...היא הייתה

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 25166-04-19

:

1 **סייעת של המחלקה...לא סייעת היחידה שלו.** ש: הילדים האלה במהלך היום באופן שוטף היו
2 מלווים בסייעות. ת: **הקבוצה** (עמוד 123 שורה 7 והלאה). הוסיפה שאותה אריאלה הייתה עם אחד
3 הנערים האחרים בשעת האירוע (עמוד 124 שורה 1 והלאה). כלומר, גם התובעת אינה אומרת שלנער
4 הפוגע הוצמדה **סייעת אישית**, כפי שטענה ד"ר קיאנסקי בתצהירה: **"בליווי של סייעת צמודה"**. על
5 כן, אין לדעת היכן קבעה ד"ר קיאנסקי במסמכים רפואיים מזמן אמת את התנאי בדבר סייעת צמודה,
6 ואם אכן נקבע תנאי שכזה, מדוע איש לא פיקח על קיומו.

7
8 עדות עדנה פינצובר, שאליה התייחסתי לעיל, שבמקרים שכאלה לעתים עדיף שתוצמד סייעת (עמוד
9 162 שורה 18 והלאה) אך מצב הדברים היה שיש **"סייעת בסביבה"**, כי תמיד הסייעות שלנו הם
10 כיתתיות" (עמוד 170 שורות 12 – 14).

11
12 אני קובע שבהחלט היה מקום להעיד את אותה סייעת הן ביחס להתנהגותו הכללית, לסיכון מפניו,
13 הן ביחס להתנהגותו באותו היום והן ביחס לטענות המעורבים בזמן אמת.

14
15 מחדל זה רובץ לפתחו של הצד השלישי, אשר וויתר על עדותה (עמוד 133 שורה 7 והלאה, שורה 28).

16
17 ואולם, מחדל זה אינו יכול לגשר על הפער הראייתי הרובץ מלכתחילה לפתחם של התובעים ושל
18 שולחת ההודעה לצד השלישי, **להוכיח במפורש** – ולא בקטעי ראיות או עדויות מתוך הזיכרון העמום
19 של העדים, כי הוסכם שהצד השלישי יעמיד לנער הפוגע סייעת צמודה, כי הדברים עלו על הכתב בזמן
20 אמת, וכי הצד השלישי העמיד או שלא העמיד את אותה סייעת צמודה לנער הפוגע.

21
22 יצוין, כי אילו חפצו בכך, יכולות היו הנתבעות לזמן את אותה סייעת לעדות כדי לברר את השאלות
23 הפתוחות שנתרו שנויות במחלוקת ביחס אליה – וכך לא נעשה.

24
25 בנסיבות אלה, לא ניתן לקבל כל מכתב או אמרת חוץ של אותה סייעת, אשר מהווה עדות מפי
26 השמועה.

27
28 **מצב ראייתי זה אינו מטה את הכף להוכחת ההודעה לצד השלישי, אלא שעל התובעת 2 ומודיעות**
29 **היה להוכיח את תביעתן, כלומר שהסייעת הוצמדה אל הנער, היא הייתה מודעת לסיכון מפניו ולא**
30 **פעלה כדי למנוע את התממשותו של אותו סיכון.**

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 25166-04-19

:

(3). מסקנה:

השאלה המרכזית העומדת לדיון בתיק זה היא האם הוטלה על מי מהנתבעות/הצד השלישי חובה להשגיח על הנער הפוגע, בנסיבות תיק זה, ואם כן – האם מי מהן התרשלה בהעדר השגחה, אשר הובילה לתקיפה המינית המדוברת.

מסקנתי מחומר הראיות אשר הובא לעיל, בעיקר מעדות התובעת, שהנתבעות 1 – 2 התרשלו כלפי התובעת, משום שדובר בנער בעל סיכון לפגיעה מינית באחר, ובכלל זה בתובעת, הצוותים המקצועיים של הנתבעות 1 – 2 ידעו על כך או היו אמורים, כצוותים סבירים, לדעת על כך, צפו או היו אמורים לצפות את האפשרות, נוכח התראת התובעת ומיהותו של הנער הפוגע, כי הנער יפגע מינית באחר בכלל ובתובעת ובפרט ולא פעלו כנתבעות סבירות למניעת הפגיעה ובכלל זה להוצאת הנער מן הכיתה למניעת הסיכון מפניו או להציב לו בוגר אשר ישגיח עליו בצמידות.

פסיקת בית-המשפט העליון במקרים כגון אלה ברורה. בע"א 9073/09 **אסותא-מרכזים רפואיים בע"מ נגד מיכאל שרף** (14.06.2011) נקבע: "במסגרת חובת הזהירות המושגית של המעביד כלפי עובדו עליו לדאוג לסביבת עבודה בטוחה, לשיטות עבודה נאותות, לספק חומרים, ציוד וכלי עבודה מתאימים ובטוחים, להדריך את עובדיו, להזהירם מפני הסיכונים הכרוכים בביצוע עבודתם ולפקח על נקיטת אמצעי הזהירות הדרושים"

התובעת הוכיחה, כי הנתבעות 1 – 2 יכולות היו לפעול כנתבעות סבירות ולקדם פני הסכנה. הן למנהלת הנתבעת 1 והן לצוות הרפואי של הנתבעת 2 הייתה הסמכות להורות על הוצאתו של הנער התוקף מתחומי בית-הספר באופן שהיה מונע את התקיפה ולמרות התראות התובעת, והסיכון שהיה גלום בנער, כך לא נעשה.

הנתבעת 1, כנתבעת סבירה, מעסיקתה של התובעת, כשלה בכך שלא סיפקה לה סביבת עבודה בטוחה מפני הסיכון שניתן היה לצפות אותו, שלמרבה הצער התממש, וזאת במיוחד כאשר דנים אנו בסביבה לימודית אשר הסיכון המובנה בה רב יותר ומיוחד יותר מן הסביבה הלימודית בבית-ספר רגיל.

הנתבעת 2, כנתבעת סבירה, כשלה בכך שלא פיקחה על אותו קטין פוגע, שהיה בעל סיכון מובנה לביצוע תקיפה מינית, אישרה את חזרתו לתחומי בית-הספר, בלא שנקטה בעניין זה באמצעים סבירים למניעת התממשות הסכנה.

אם לטענת הנתבעת 2 היא הורתה כי לנער תוצמד סיעת אישית, הדבר מדבר בעד עצמו, שכן אליבא דכולם סיעת אישית לא הוצמדה, ואם מאן דהוא חפץ להוכיח שלא כך נעשה, בניגוד להסכמה או הוראה ברורה, הרי שהיה עליו להוכיח זאת. אכן, אם הייתה כאן טענה בעלת ממש של הנתבעת 2, כי

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 25166-04-19

:

1 היא אישרה לנער הפוגע לחזור לבית-הספר רק תחת השגחת סייעת צמודה – מדוע לא הגישה היא
2 עצמה הודעה לצד השלישי ?

3
4 ודוק : איני טוען כי הנתבעת 2 נקטה ברשלנות רפואית כלשהי הנוגעת לטיפול בנער הפוגע, ולפיכך איני
5 נדרש לחוות דעת רפואית פסיכיאטרית בעניין זה, אלא שעוסקים אנו בנער פוגע, אשר נוכח מחלתו
6 מהווה סיכון לסביבה והנתבעת 2 לא קדמה את פני הסכנה החבויה מפניו.

7
8 כאמור, איני סבור כי בנסיבות תיק זה הוכחה ההודעה אל הצד השלישי, או התביעה הישירה של
9 התובעת 2 כלפיו, משום שלא הובאה כל ראיה של ממש בעלת משקל להתרשלותו.

10
11 לאחר שבחנתי את טיב המחדל והרשלנות של שתי הנתבעות 1 ו- 2, אני קובע שהנתבעות, **בחלקים**
12 **שוים**, חייבות לשאת בנזקיה של התובעת 1 אשר נגרמו עקב תקיפתו המינית של הנער.

13
14 _____

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 19-04-25166

:

ה. הפיצוי:

(1). הפסדי שכר לעבר:

האירוע התרחש בתאריך 19.11.13.

ביחס לתקופה הראשונה:

התובעת עזבה את עבודתה בתאריך 1.9.14 והיא קיבלה את שכרה עד לתקופה זו.

בהתאם לאישור מתאריך 24.8.20 מאת אגף כוח האדם של הנתבעת 1, התובעת הועסקה אצל הנתבעת 1 עד יום 1.9.14.

כלומר, בתקופה שעד 31.8.14, התובעת אינה דורשת ואינה יכולה לקבל פיצוי עקב כך שעבדה, חרף קשייה (סעיף 4 (א) (1) לסיכומי התובעת).

ביחס לתקופה השנייה:

לאחר מכן, התובעת נעדרה ברציפות ממקום העבודה, אך שכרה עד ליום 10.5.15 שולם לה מתוך ימי המחלה.

לאחר מכן, קיבלה התובעת שכר מתוך קרן ימי המחלה של הנתבעת 1 וזאת עד ליום 10.10.15.

החל מתאריך 11.10.15 היא שהתה בחופשה ללא תשלום עד יציאתה לגמלאות בתאריך 31.6.16.

על כן, עבור התקופה שבין 1.9.14 ועד 11.10.15 התובעת דורשת פיצויי בגין ניצול ימי מחלה (סעיף 4 (2) (א) לסיכומיה).

בהתאם לסעיף 1.25.3 לתקנון שירות עובדי הוראה, עובד הפורש זכאי לפיצויי עבור ימי מחלה לא מנוצלים.

אין חולק שעקב ניצול ימי המחלה - התובעת הפסידה פיצויי זה (עמוד 81 שורה 9 והלאה לעדות התובעת).

בהתאם לתקנון שצורף, עובד הפורש לאחר גיל 35 וניצל פחות מ- 36% מסך ימי המחלה, זכאי לפיצויי בשיעור 8 ימי עבודה בעבור כל 30 ימי מחלה. שכר יום הוא 1/25 ממשכורתו החודשית של העובד ערב הפרישה.

בגין התקיפה נטען כי התובעת ניצלה 406 ימי מחלה (כלומר, 13.5 חודשים).

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 25166-04-19

:

בהתאם לתלוש שכר 8/14, שכרה של התובעת עמד על 14,058 ₪, מכאן ששכר יום עבודה אחד הוא 562 ₪ (14,058 ₪ לחלק ב-25).

על כן, יחושב הפיצוי בגין תקופה זו:

13.5 חודשים $8 \times 562 = 60,696$ ₪.

ביחס לתקופה השלישית:

מתאריך 11.10.15 שהתה התובעת בחופשה ללא תשלום עד יציאתה לגמלאות בתאריך 31.6.16. השאלה היא האם היא זכאית לשכרה בגין התקופה השנייה, כלומר למשך 8 חודשים ועשרים ימים.

עיון במסמך מאת הנתבעת 1 מתאריך 31.5.16 מלמד, כי התקבלה החלטה לשלם לתובעת שכר בגובה 100% ממשרתה וזאת מתאריך 11.10.15 עד תאריך 11.1.16, למרות תקופת החל"ת. לאמור, עד יום 11.1.16 לא נפגעה התובעת בשכרה, כך שדנים אנו בתקופה נוספת של 5 חודשים ועשרים ימים.

עתה יש להוסיף את עדותה של התובעת, כי אלמלא הפגיעה המינית, היא הייתה פורשת מעבודתה בתאריך 1.2.16 בהגיעה לגיל 60 (עמוד 76 שורה 4 – 8) והמסקנה המתקבלת היא שהתובעת לא נפגעה בשכרה עקב הפרישה המוקדמת מן העבודה, אלא בימי המחלה ברי הפדיון דלעיל.

ועדיין צריכים אנו לשאלה של סיבתיות בין התקיפה לעזיבת העבודה בתאריך 1.9.14. אמנם התובעת טוענת שנאלצת לעזוב את מקום עבודתה בשל התאונה וצירפה אישורים מתאימים מרופאים תעסוקתיים, הממליצים "לאפשר לה לסיים את העבודה" עקב PTSD (למשל, אישור מאת ד"ר איוון הייטנר מתאריך 3.8.14) אך במסמך מאת המרכז לבריאות הנפש צוין שהתובעת מדברת בעיקר על שחיקה בעבודה ושהיא נשארת לבד מבחינת העובדים הוותיקים שעוזבים, ומסתבר שההתמקדות שלה לא הייתה באירוע התקיפה.

עוד יש לציין, כי מומחית מטעם בית-המשפט ד"ר רמונה דורסט, חוותה דעה, שלפיה קיימת לתובעת נכות זמנית בשיעור 20% לשנתיים בלבד מיום האירוע ושיעור נכות שכזה אינו מצדיק כלל ועיקר נטישה מוחלטת את עבודה בשכר, כפי שארע אצל התובעת.

בנוסף, במסמך מיום 10.6.15, פסיכולוגית קלינית ליליאנה שסטצקי, צוין כי התובעת עבדה במקום 11 שנה וחווה יחסים מורכבים.

בעת עדותה, ניתן היה להתרשם, כי התובעת עבדה, מבחינתה, בתנאים בלתי נסבלים והיא תכננה לעזוב את מקום העבודה בלא קשר לאירוע התקיפה המיני שעברה (עמוד 75 שורה 1 והלאה, עמוד 75 שורה 27).

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 25166-04-19

:

אכן, היא העידה אודות השחיקה התמידית שאותה חוותה בעבודתה: "בשחיקה עליה דיברתי הייתה שחיקה מול המנהלת...שמיררה את חיי" (עמוד 74 שורה 29 והלאה).

כאמור לעיל, למרות שהתובעת הייתה אמורה לפרוש בגיל 60 (עמוד 76 שורה 6) התובעת עזבה את מקום עבודה בשל **עירוב סיבות שקולות** – הן שחיקה ומיאוס במקום עבודתה ולכך הצטברה תקיפתו המינית של הנער.

מכאן עולה כי לא ניתן לקבוע כי התובעת עזבה את מקום העבודה רק בשל האירוע שעברה ולא ניתן לקבוע קיומו של קשר סיבתי הכרחי.

הוסף לכך את שיעור הנכות הזמנית שנקבעו לתובעת, שאינן מצדיקות את הפסקת עבודתה לכל התקופה המבוקשת.

על כן, אני פוסק פיצוי בראש נזק זה בשיעור של 50% מן הסכום דלעיל – **30,348 ₪**.

(2). הפסדי שכר לעתיד (לפי היוון של 3%, כולל הפסדי פנסיה 12%):

בניגוד לאמור בתחשיב התובעת, שלפיו אלמלא המקרה הייתה התובעת ממשיכה לעבוד עד גיל 67 – גיל הפרישה, הרי שהתובעת העידה, כי אלמלא התקיפה המינית היא הייתה פורשת לגמלאות בגיל 62. וכך העידה: "מודה ומתוודה שציינתי שיש לי קושי לעמוד מול גברת עדנה פינצובר ובעבודתי, בין זה לבין פרישה, אני דיברתי על פרישה בגיל 62" (עמוד 121 שורה 1 והלאה, עמוד 122 שורה 7 והלאה).

אזכיר, כי במהלך ניהול ההוכחות נשמעו ראיות המלמדות, כי מערכת היחסים בעבודה בין התובעת לבין מנהלת בית-הספר הייתה עכורה ביותר ומערכת יחסים זו הובילה את התובעת לפרוש מן העבודה בלא קשר הכרחי לתקיפה המינית.

במסמך מאת המרכז לבריאות הנפש מתאריך 12.1.14 מאת איה לוי עולים הדברים הבאים: "פגישה שניה, התובעת: **מדברת בעיקר על השחיקה בעבודה**, על כך שהרבה אנשים עוזבים ואין לה כוח להכניס אנשים חדשים לעבודה. נשארתי לבד מבחינת הצוות הוותיק שעבדה אתו. לא הייתה כל כך עסוקה באירוע של ההטרדה כמו בפעם הקודמת. נראה שרוצה לעזוב אבל גם מאוד חוששת מאידך שייראו חייה ללא עבודה...". כלומר, לאחר המקרה, עיקר מעיניה של התובעת ביחס למקום העבודה נתונים היו ממילא לשחיקה בעבודה.

מסמך מאת הפסיכולוגית הקלינית ליליאנה שסטצקי מתאריך 10.6.15 מלמד, בין השאר: "התובעת עבדה כ – 11 שנים במחלקה ובמשך כל הזמן הזה חוותה יחסים מורכבים מאוד עם חלק מהצוות

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 19-04-25166

:

1 **הבכיר.** בזמן האירוע לא הרגישה כלל תמיכה והבנה מצדם, דבר שחיזק את תגובותיה הקשות לאחר
2 מכך

3 במסמכים טיפוליים נוספים, מתאריכים שונים, כגון המסמך מתאריך 12.1.14 התובעת התבקשה
4 לפרט אודות "זיכרונות" ו"חלומות" והיא פירטה מספר נושאים, אך אירוע התקיפה המינית לא היה
5 מנוי ביניהם.

6 מנגד, במסמך הטיפולי מתאריך 29.4.14, בין שאר הנושאים שעלו, ניתן למצוא עדות לאירוע התקיפה
7 שם צוין: "...אחרי חוויה רגשית קשה...כאשר נער בן 17...נכנס לשיעור שהעבירה, נעמד מאחוריה,
8 נצמד אליה וחיכך את איבר מינו בישבן שלה תוך כדי שהוא שואל "נכון זה נעים..."

9 למרות האמור לעיל, **הוכח בעת המשפט, כי היא חזרה למעגל העבודה ואין לקבוע את הפסדי השכר**
10 **לעתיד רק לפי התוכנית הראשונית של התובעת, אלא שתוכניות משתנות לפי צרכי החיים, ויש**
11 **ליהנות אותה מן האפשרות שתשוב למעגל העבודה עד הגיל הפנסיוני הרשמי, כפי שאכן התברר**
12 **הלכה למעשה.**

13 התובעת העידה כי היא ממשיכה לעבוד כתומכת רווחה של תשושי נפש, בהיקף משרה של 35 שעות
14 שבועיות (עמוד 64 שורה 1 והלאה) והציגה תלוש שכר מאת כפר אבות דרורים בע"מ שלפיו היא
15 מרוויחה כ- 3,814 ₪.

16 אזכיר, כי ד"ר רמונה דורסט, מומחית בתחום הפסיכיאטריה מטעם בית-המשפט, חוותה דעה כי
17 לתובעת נותרה נכות נפשית, כתוצאה מהמקרה הנדון, **אך בשיעור של 10% צמיחה בלבד.** דובר בנכות
18 לפי סעיף 34 (ב) (2) לתקנות הביטוח הלאומי (קביעת דרגת נכות לנפגעי עבודה), תשט"ז – 1956
19 שמגדירה: "רמסיה מלאה, או קיום סימנים קליניים שארתיים, הפרעה קלה בתפקוד הנפשי או
20 החברתי, הגבלה קלה עד בינונית בכושר העבודה".

21
22 ממסמך מאת הפסיכולוג הקליני, מאת המרכזי הירושלמי לבריאות הנפש מתאריך 12.8.14 סוכם
23 הקשר הטיפולי בין התובעת למרכז. היא פנתה אל המרכז לראשונה בתאריך 12.1.14 בבקשה לעזרה
24 נפשית עקב מקרה "של הטרדה מינית שחוותה בעת עבודה..." במקום בעבודה בו היא עובדת
25 **"כאחראית בית ספר"** היא חשה אותה עת שלא קיבלה תמיכה או הבנה מצד מנהליה בעבודה ומסרה:
26 "...מרגישה שכוחותיי לעבוד בתחום הולכים ואוזלים". היא אובחנה כסובלת מתגובה לדחק חריף,
27 הוצעה לה התערבות טיפולית. צוין: **"התברר שהאירוע הקשה אותו חוותה היה רק הקש ששבר את**
28 **גב הגמל והיה רק עוד צעד בתהליך של חווית סטריס מתמשכת אותה חוותה התובעת בשנים**
29 **האחרונות בעבודתה תחת הממונה עליה בתחום הבית ספרי בהדסה"**. בסיום המסמך צוין: "אנו
30 מסיימים את הטיפול כשהתובעת במצב רגוע ויציב יותר מבחינה רגשית, זאת גם עקב העובדה שיצאה
31 לחופשת הקיץ כשהיא מקווה שיתאפשר לה שלא לחזור יותר למקום עבודתה".
32

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 25166-04-19

:

זהו מסמך נוסף, מן התקופה הרלוונטית, המלמד, כי האירוע המיני נעדר קשר סיבתי הכרחי לפרישת התובעת מן העבודה, אלא שהוא אירוע המצטבר לאירועים קודמים אשר הוסיפה לחץ, קושי וחוסר נעימות בעבודה.

קיימים מסמכים מזמן אמת המלמדים כי הפגיעה המינית הייתה קשה מאוד לתובעת אך "מעבר לזה היא נכנסה למצוקה גדולה מחוסר ההתייחסות והאמפטיה של הממונים עליה" (מסמך מתאריך 28.8.14 מאת ד"ר הייטנר איבון).

יצוין, כי מומחית בית-המשפט הגיעה למסקנותיה, בין השאר, בשל העובדה שאותה עת התובעת עזבה את מקום העבודה ולא שבה לחיי עבודה, והנה התברר כי נכון למועד ניהול המשפט שבה התובעת לחיי עיסוק בשכר.

ההליך נוהל בלא שהמומחים הובאו לעדות, איש לא ביקש את חקירתה של מומחית בית-המשפט, ולפיכך הנחת המוצא בפסק-דין זה היא קיומה של נכות רפואית, נפשית צמיתה בשיעור של 10%.

שמעתי את התובעת בעדותה והתרשמתי ממאבקה היום-יומי לחזור למעגל העבודה ולחיים תקינים ופוריים (עמוד 85 שורה 16 והלאה).

נוכח שיעורה של הנכות, **העובדה כי התובעת שבה למעגל העבודה**, היא שבה לתפקוד כללי רגיל, למרות הנסיבות והתקיפה, גילה של התובעת, העובדה שכל חייה עבדה בתחום ההוראה, איני סבור, כי הנכות הרפואית נושקת לנכות התפקודית. בנוסף, שמתי לנגד עיניי את העדויות שנשמעו במשפט, בין השאר את העדויות הבאות: עדות רונית גדון, חברתה של התובעת, אשר העידה לפי תומה אודות המשך עבודתה של התובעת (עמוד 33 שורה 13 והלאה), העובדה כי התובעת מנהלת "שגרה של אדם מבוגר" (עמוד 34 שורה 3), על נסיעה משותפת לטיול בברצלונה (עמוד 34 שורה 15). עדות התובעת, אשר מסרה כי באותה עת המשיכה לעבוד בהיקף של 35 שעות שבועיות (עמוד 63 שורה 23 והלאה), מלבד הטיול בברצלונה, נסעה פעם נוספת לטיול בחו"ל (עמוד 64 שורה 16), התובעת מגייסת כוחות ושבה למעגל החיים הכללי, התקין בנסיבות, למרות התקיפה החמורה (עמוד 85 שורה 22 והלאה).

למרות שעתה שכרה של התובעת בשיעור נמוך, נוכח היקף המשרה הנמוך, הרי שבאופן עקרוני קיים לתובעת פוטנציאל להמשך עבודה באותה רמת שכר במומה.

על כן, ייערך החישוב הבא מתוך הנחה של המשך תעסוקה עתידית:

15,500 (שכר חודשי ממוצע עובר לעזיבת התובעת את העבודה) נ X 38 (היוון 3% כולל רכיב פנסיוני כדין) X 10% נכות X 60 % אקטוארי = סה"כ 35,430 ₪.

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 25166-04-19

:

1 **(3). הוצאות רפואיות ונסיעות לעבר ולעתיד:**

2 בראש נזק זה נדרשת הוכחה באמצעות קבלות עבור הוצאות שהוצאו בפועל שאינן משופות לפי הדין.
3 צורפו מספר קבלות: טיפול פסיכולוגי 116 ₪, טיפול פסיכולוגי 232 ₪, ביקור אורתופד 24 ₪, סיכום
4 טיפול פסיכולוגי וצילום התיק 250 ₪, פגישה עם פסיכיאטרית חוות הדעת 600 ₪, עלות חוות הדעת
5 5,750 ₪, טיפול פסיכולוגי 256 ₪, טיפול פסיכולוגי 116 ₪, טיפול פסיכולוגי 232 ₪, טיפול פסיכולוגי
6 248 ₪ סה"כ 7,874 ₪.

7 על פי הנכות שנקבעה, נראה כי התובעת תזקק לטיפולים כלשהם גם בעתיד.

8 לפיכך אני פוסק פיצוי גלובאלי בסך 15,000 ₪.

9 **(4). עזרת הזולת לעבר ולעתיד:**

10 לא צורפו אסמכתאות המוכיחות שהתובעת נזקקה לעזרה פיזית, אך בהתחשב בעובדה שנכותה היא
11 פסיכיאטרית, שעשויה גם להשפיע על תפקודה הכללי, אני פוסק פיצוי גלובאלי בסך 30,000
12 ₪.

13 **(5). כאב וסבל:**

14 אין חולק, כי עצם האירוע שבמסגרתו הותקפה התובעת מינית בידי הנער, לעיני כל כיתת הילדים,
15 באופן מפתיע הוא אירוע טראומטי אירוע ההופך את סדרי חייו של אדם.

16 התובעת העידה, כי אירוע התקיפה המינית מלווה אותה כל חייה ומסב לה סבל רב. די אם אפנה
17 לדברים הבאים המדברים בעד עצמם: "מצבי הרגשי הנפשי עדיין שם באירוע, אם מבחינתכם זה
18 משהו שולי שנער (הקול שלה רועד) נכנס באחוריים שלי במסגרת שיעור שיושבים עשרה תלמידים
19 רואים, שומעים, אני אישה בת 60, שכבר התרעתי והתרעתי שזה צפוי לקרות והילד שם עלי עין, ואני
20 פלוס התגובות של שתי מנהלות שנחשבות מנהלות יקרות ובעלות ערך מקצועי, מגיבות כפי שמגיבות
21 (מדגישה כל מילה בקול רועד) שברו אותי לחלוטין. אני מקבלת טיפול תרופתי, שבחיים לא קיבלתי
22 אף פעם לא נעזרתי בטיפול תרופתי, אני חיה את זה היום, אני קיבלתי את שמחת החיים שלי, את
23 הביטחון שלי, אני לא מסוגלת לראות מתבגרים, זה קשה לי, המחשבות מביאות בי גועל נפש, רצון
24 להקיא כש...סיפור הזה באופנים כאלה עולה...זה גרם לי לדיכאון, לחוסר רצון לעשות עם עצמי כל
25 דבר..."(עמוד 84 שורה 4 והלאה).

26 אכן, הרושם שהתקבל מעדותה של התובעת, כי היא נפגעה קשות גם מן היחס כלפיה לאחר הפגיעה,
27 בעיקר של המנהלת, אשר העביר לה מסר של קלות ראש (עמוד 78 שורה 1 והלאה, עמוד 78 שורה 5

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 25166-04-19

:

– בעיקר האמירה כלפיה: "תשמחי שבחור בן 17 מסתכל עלייך", אך אין בכך כדי להקל במלוא הנימה מעוצמת הפגיעה הישירה של אותו מעשה מיני פוגעני.

איני מקבל את הטענה כי המחלה האגבית שבה לקתה התובעת (שלבקת חוגרת) קשורה למקרה המדובר, למרות הרישום שמצוי במסמך הרפואי מתאריך 18.3.14, משום שעניין זה לא נתמך בחוות דעת רפואית כדין ויצוין, כי התובעת העידה כי היא נרפאה ממחלה זו (עמוד 73 שורה 33).

נוכח האירוע המתואר, הנכות שנותרה והתסמינים איתם תאלץ להתמודד כל חייה, הצורך בטיפולים ופגישות עם פסיכולוגים/פסיכיאטרים, יתכן צורך בטיפול תרופתי, הביזוי וההשפלה שחוותה בשעת המעשה ולאחריו אני פוסק 130,000 ₪.

(6). ניכוי מרכיב של רשלנות תורמת:

ייאמר כבר עתה בראשית הדברים: אין ולא יכולה להיות כל אחריות תורמת של קורבן תקיפה מינית למעשה המיני.

אכן, התובעת עבדה במחלקה הלימודית, הפסיכיאטרית משך שנים רבות והיא בהחלט הייתה מודעת לכך שהיא איננה מלמדת נערים הלומדים בבית-ספר רגיל, אלא כאלה עם בעיות אישיות, נפשיות, התנהגותיות רבות. ועדיין, אין לומר שעצם העבודה עם נערים בסיכון מלמד, כי היא נטלה על עצמה סיכון לתקיפה מינית ובכך שהסכימה לעשות כן הרי היא פעולת מתוך רשלנות.

מן הראיות והעדויות שהובאו התרשמתי, כי התובעת לא הייתה מורה חסרת שיקול דעת ונעדרת יכולת לקבל החלטות, אלא רכזת שמעבר לאמרות שאותן השמיעה בפני אחרים בדבר התנהגותו של הנער התוקף, היא יכולה הייתה לעשות מעשה חריף יותר אשר יוביל לסילוקו מן הכיתה או להשעייתו ולפחות לתקופה זמנית, וגם אם לשעות ספורות כפי שהעידה, בדרך של "עזרה ראשונה". ואולם, לעניין זה אין משמעות במקרנו, משום שהנער התוקף נכנס אל תוך הכיתה מבחוץ – הוא לא שהה בתוך הכיתה והתקיפה לא ארעה במהלך שיעור גופו שאותו העבירה התובעת לנער התוקף. מצב הדברים לא היה כזה, שבו ביום במהלך השיעור הנער התוקף הטריד את התובעת במילים והיא התעלמה מהתנהגותו מבלי להוציאו מן הכיתה, אלא שכאמור – הוא נכנס אל הכיתה במפתיע מבחוץ עת שהה בתוך בית-הספר ברשותן של הנתבעות 1 ו 2.

על כן, אין לערוך ניכוי לפי האחריות האישית של התובעת.

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 25166-04-19

:

(7). ניכוי תגמולי המל"ל:

החישוב הנזק עד כאן סה"כ: 286,474 ₪.

מן הסכום שהתקבל יש לנכות את תגמולי המל"ל – התובע 2.

נראה כי מוסכם על הצדדים כי הסכום שאותו יש לנכות הוא 315,000 ש"ח (הסכמת הצדדים מתאריך 13.1.22 – הודעת התובעת 1 והתשובה לסיכומים של התובע 2).

(8). מסקנה:

הפיצוי לו זכאית התובעת 1 העומד על סך של 286,474 ₪ בגין נזקה, נבלע בתגמולי המל"ל – התובע 2 בסך 315,000 ₪

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 25166-04-19

:

(9). "הלכת הרבע":

(א). כללי:

במקרה בו גובה התגמולים, שהועברו מאת התובע 2 אל התובעת 1 עולה על שיעור הנזק/פיצוי בגין תיק זה, כפי שפרטתי לעיל, משמעות הדבר, כי הנתבעת 1, שהיא מעסיקתה של התובעת, משלמת שכרה, "חסינה" מפני תשלום הנזק, משום שהיא רכשה "ביטוח" אצל התובע 2 (ראו, סעיף 82 (ג) לפקודת הנזיקין (נוסח חדש)).

ועדיין, הדין מאפשר פיצוי הן לתובעת 1 והן לתובע 1 (סעיפים 328 (א) + 330 (ג), 331 לחוק הביטוח הלאומי (נוסח משולב) התשנ"ה - 1995) (ד"נ 21/61 קמר נגד שריקי, פ"ד טז 2604 : ע"א 502/80 חרות נגד אליאנס, פ"ד כ"ג 377 : ע"א 5584/01 עזבון המנוח מנשה נגד אררט, פ"ד נח (4) 67 : ע"א 1093/07 בכר נגד פוקמן (2.7.09) : רע"א 3953/01 עמר נגד אליהו חברה לביטוח, פ"ד נו (4) 350 : ע"א 4084/04 איילון נגד סגרון (5.11.06 ואח').

הדין דלעיל קובע, כי אם מתקיים מקרה שחייב את המוסד לביטוח לאומי בתשלום גמלה - כאשר מדובר במקרה המשמש עילה לחיובו של צד שלישי, שאינו המעביד, לשלם פיצוי לזכאי לפי פקודת הנזיקין או חוק הפלת"ד, המוסד לביטוח לאומי זכאי לתביעת תחלוף נגד הצד השלישי. זוהי תביעת תחלוף עצמאית, אך היא כפופה לזכותו של הנפגע, אשר מגדירה את היקף הזכות. במקרה שכזה אין המוסד לביטוח לאומי בעל זכות כלפי המעביד של הזכאי, אך ביחס לצד השלישי זכאי המוסד לביטוח לאומי לתביעה בשיעור סכום הנזק, אך לא מעבר ל - 75% והיתרה בשיעור של 25% תהא לזכות הזכאי.

ברע"א 3953/01 פרלה עמר נגד אליהו חברה לביטוח בע"מ, נז (4) 350 (2003) נקבע: "זכות התביעה של המוסד לביטוח לאומי נגזרת מעקרונות התחלוף (הסוברוגציה), לפיכך גודרת זכותו של הניזוק כלפי המזיק את זכותו של המוסד לביטוח לאומי להשבה. המוסד לביטוח לאומי אינו יכול להיפרע מן המזיק מעבר לחבותו של המזיק כלפי הניזוק. אכן, זכותו של המוסד לביטוח לאומי היא, מבחינה מהותית, זכותו של הניזוק עצמו, אשר המוסד נכנס לנעליו".

במקרה זה, הדין דלעיל קובע, כי התובעת 1 זכאית לקבלת 25% מסכום נזקה מן המזיק הנוסף, היא הנתבעת 2, אשר אינה "חסינה" ואילו לתובע 2 זכאות לחזור אל הנתבעת 2 בגין כך ששיפתה את התובעת 1 בגמלאות אשר שולמו לה על-ידו בעקבות אחריותה של הנתבעת 2 לקרות הנזק, אך כל זאת בכפוף לשיעור הנזק שקבעתי.

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 25166-04-19

:

אכן, סעיף 328 (א) הנ"ל קובע: "היה המקרה שחייב את המוסד לשלם גמלה לפי חוק זה משמש עילה גם לחייב צד שלישי לשם פיצויים לאותו זכאי לפי פקודת הנזיקין...רשאי המוסד...לתבוע מאותו צד שלישי פיצוי על הגמלה ששילמו או שהם עתידים לשלמה...".

(ב). שאלת ה"חסינות" של הנתבעת 2 מפני זכות התחלופ של התובע 2 כלפיה – סעיף 328 (ג)(2):

הנתבעת 2, בסיכומיה, הציגה את הטענה הבאה:

87. בהתאם להוראות סעיף 328 (ג)(2) לחוק הביטוח הלאומי (נוסח משולב), תשנ"ה-1995 "לא תוגש תובענה לפי סעיף זה נגד מוסד רפואי או נגד קופת חולים או נגד עובד שלהם שעילתה היא טיפול רפואי במסגרת המוסד הרפואי או במסגרת קופת החולים".

88. אין מחלוקת כי הסתדרות מדיצינית הדסה הינה מוסד רפואי שלכאורה סעיף זה חל עליו.

89. טענת המוסד לביטוח לאומי הינה כי עילת התביעה איננה טיפול רפואי במסגרת בית החולים.

90. אכן, הגמלאות שמקבלת התובעת אינן פועל יוצא מטיפול רפואי בתובעת, אבל המושג עילת תביעה פורש בפסיקה פרשנות נרחבה ולא פרשנות מצמצמת.

91. תביעת התובעת ובעקבות זאת תביעת המוסד לביטוח לאומי באה לעולם עקב אשפוזו של הנער וטיפולו במחלקה בפסיכיאטרית, כאשר כפועל יוצא מהטיפול הרפואי הזה נפגעה התובעת והיא גם מקבלת גמלאות ביטוח לאומי.

92. נראה לפרש את הסעיף פרשנות מצמצמת, לפיה יכול מוסד לביטוח לאומי לתבוע תביעת שיבוב את המוסד הרפואי אם למשל צד שלישי שאינו נמצא בטיפול רפואי כלל נקלע לבית החולים והוא מחליק על רצפה רטובה, נפגע מפגם במבנה בית החולים או כל פגיעת צד שלישי אחרת, שאז יכול המוסד לביטוח לאומי לתבוע את בית החולים בתביעת שיבוב.

93. כאן תביעתה של התובעת מתבססת על אחריותו של בית החולים באופן מקצועי רפואי למעשיו של הנער המטופל ולכן זו תביעה שעילתה בטיפול הרפואי, שאם לא כן אין לתובעת כל עילה נגד בית החולים.

94. לכן, אין למוסד לביטוח לאומי זכות חזרה לבית חולים הדסה במקרה זה ויש לדחות את תביעתו.

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 25166-04-19

:

תשובת התובע 2 לעניין זה הינה כדלקמן:

1. בסיכומיה טוענת הדסה, כי למוסד לביטוח לאומי אין עילת שיבוב וזאת בהתאם להוראות סעיף 328 (ג) (2) לחוק הביטוח הלאומי (נוסח משולב). בתשובה יטען התובע כי לטענה אין ידיים ורגליים וכי מוטב היה לולא נטענה. למצער נדמה כי נפלה שגגה באופן פרשנות הנתבעת את עילת התביעה בה עסקינן.
 2. נוסף כי הטיעון המועלה על ידי הדסה - ביחס לפרשנות המילים טיפול רפואי - לא עוגן (חרף הנטען) באף לא אחד מפסקי הדין שלקיומם טוענת הדסה ודי לחכימא ברמיזה.
 3. **ובמה דברים אמורים!** בהתאם להוראות סעיף 328 (ג) (2) לחוק הביטוח הלאומי (נוסח משולב) תשנ"ה - 1995: (2) לא תוגש תובענה לפי סעיף זה נגד מוסד רפואי או נגד קופת חולים, או נגד עובד שלהם, שעילתה היא: טיפול רפואי במסגרת המוסד הרפואי או במסגרת קופת החולים; ומהו טיפול רפואי בעניין זה ס"ק 4 מפנה להוראות סעיף 2 לחוק זכויות החולה, התשנ"ו - 1996.
- סעיף 2 לחוק זכויות החולה מגדיר טיפול רפואי ככזה הכולל "פעולות איבחון רפואי, טיפול רפואי מונע, טיפול פסיכולוגי או טיפול סיעודי...". כבר מעצם ההפניה לחוק זכויות החולה ניתן להבין כי אין הסעיף חל על המקרה דנן, שכן התובעה, לה משולמות גמלאות המל"ל, איננה חולה ואיננה מטופלת כהגדרתה בחוק זכויות החולה (מטופל - חולה וכל המבקש או המקבל טיפול רפואי סעיף 2 שם) וכיוון שכך היא איננה עונה להגדרה והסעיף אינו חל עליה.

איני סבור, כי יש לקבל את עמדת הנתבעת 2 בסיכומיה, כי חל כאן סעיף 328 (ג) (2) לחוק הביטוח הלאומי (נוסח משולב) תשנ"ה - 1995 הקובע: "לא תוגש תובענה לפי סעיף זה נגד מוסד רפואי או נגד קופת חולים או נגד עובד שלהם שעילתה היא טיפול רפואי במסגרת המוסד הרפואי או במסגרת קופת חולים".

תחילה אציין, כי לא מצאתי פסיקה מחייבת של בית-המשפט העליון המפרשת סעיף זה מלבד ההחלטה שבמסגרת ע"א 7718/10 **המוסד לביטוח לאומי נגד ד"ר גדעון מן** (11.02.2013) ולעניין בתי-המשפט המחוזיים - עינתי בת"א (מחוזי י-ם) 5324/03 א. ס נגד ד"ר גדעון מן (07.09.2010) ובת"א (מחוזי חיפה) 30414-07-14 **מכבי שירותי בריאות נגד תנועת הצופים העבריים בישראל** (14.04.2016). הצדדים לא הפנו לפסיקה בטיעוניהם.

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 25166-04-19

:

אלו נימוקיי :

ראשית, אין לקרוא את ההחלטה שבסעיף 328 (ג)2, דלעיל, במנותק מן הסעיף המרכזי הפותח את זכותו של המוסד לביטוח לאומי. סעיף 328 (א) קובע: "היה המקרה שחייב את המוסד לשלם גמלה לפי חוק זה משמש עילה גם לחייב צד שלישי לשם פיצויים לאותו זכאי לפי פקודת הנזיקין...רשאי המוסד...לתבוע מאותו צד שלישי פיצוי על הגמלה ששילמו או שהם עתידים לשלמה..." **אם כן, מהו "המקרה", אשר חייב את התובע 2 לשלם גמלה ? הרי זהו "המקרה", שבמסגרתו נפגעה התובעת 1 בידי הנער הפוגע במסגרת עבודתה.** מכאן, שהתובע 1 הגיש את תביעת התחלוף שלו נגד התובעת 2 בגין "המקרה" שארע (זו עילתו) **ולא בגין עילה "שהיא טיפול רפואי"** של התובעת 2 בתובעת 1, כפי נוסחו של סעיף 328 (ג)2 המקנה חסינות. ודוק: הסעיף דן במקרים שבהם הטיפול הרפואי הוענק לתובעת 1 ולא לנער הפוגע.

אכן, עילת התביעה העומדת לדיון בתיק זה אינה **טיפול רפואי**, אשר לו זכתה התובעת 1 אצל התובעת 2. אין חולק כי התובעת 1 לא הייתה "חולה" של התובעת 2, והיא לא זכתה מהאחרונה לשום "טיפול רפואי".

כאמור, עילת התביעה אינה נסמכת על "טיפול רפואי", אלא שעילת התביעה הינה רשלנותה של התובעת 2 כלפי התובעת, שנובעת מאי הרחקתו של הנער הפוגע מתוך כיתתה.

אכן, לא טיפול רפואי היה כאן ולא העדרו של טיפול רפואי, אלא רשלנות חיצונית לאותו טיפול רפואי כלפי התובעת 1 - היה זה "מפגע" ככל מפגע אחר, אשר לו אחראית התובעת 2.

ואכן, הסעיף מפנה אל הגדרת "טיפול רפואי" בסעיף 2 לחוק זכויות החולה, התשנ"ו – 1996 הקובע: **"לרבות פעולות אבחון רפואי, טיפול רפואי מונע, טיפול פסיכולוגי או טיפול סיעודי"**. לאמור הוא מפנה אל **לב ליבו של הטיפול הרפואי** ולא אל אירועים המצויים בשוליו, כפי המקרה העומד לדיון בפניי. ודוק, לטעמי יש להעניק פרשנות מצמצמת לסעיף הנ"ל, הקובע חריג לקיומה של עילת התביעה בדרך של תחלוף, השייכת לתובע 2, כך שטיפול רפואי ייחשב רק זה המצוי בגרעין הקשה של אותה הגדרה.

שנית, לא בכדי בחר המחוקק להתנסח בדרך שבה התנסח, בציינו את המילה "עילה". אפנה בעניין זה אל ההבדל בשין סעיף 328 (ג)1 המקים חסינות למדינה **"בשל מעשה שעשה"**, שהיא הגדרה מרחיבה, הכוללת בחובה דרישה של קשר סיבתי כללי בלבד, לעומת החסינות הנובעת למוסד הרפואי שבסעיף 328 (ג)2 שמחייבת **"שעילתה היא טיפול רפואי במסגרת המוסד הרפואי..."**. במקרנו, הרשלנות של התובעת 2, הובילה לפגיעה של הנער הפוגע בתובעת 1, ולפיכך קיים קשר סיבתי, אך רשלנות זו – עילתה אינה הטיפול הרפואי או העדרו - אי השגחה לחוד וטיפול רפואי לחוד.

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 25166-04-19

:

שלישית, התכלית העומדת בבסיס תיקון 102 לחוק הביטוח הלאומי, אשר הכניס לתוקפו את הסעיף דלעיל (ס"ח 2126)(הצ"ח 335 תשס"ח) הייתה למנוע ריבוי התדיינויות בין גופי המדינה השונים, בין קופות-החולים לבין עצמן ובין המוסד לביטוח לאומי, ביחס לטיפול רפואי, נוכח מערכת של קיזוזים כספיים השוררת ביניהם במקרים שונים (חוק ביטוח בריאות ממלכתי, התשנ"ד – 1994 סעיפים 3, 13 ועוד), אך בוודאי שלא לפגוע בזכותה של התובעת 1 ובזכותו של התובע 2 הנגזרת ממנה לתבוע את חלקו נוכח התגמולים ששילם לה, שאינם קשורים כלל למערכת התקזזות שכזו. אין חולק שהתובעת 1 כלל לא קיבלה מאת הנתבעת 2 טיפול רפואי או שווה ערך של תמורה כספית בגין טיפול רפואי שמגולם בתגמולי המל"ל ששילם לה התובע 2 ואין כאן כל מעשה של קיזוז כספי בין התובע 2 לנתבעת 2 בגין תגמולי כספיים אלה.

רביעית, אם תחזיק בדעת הנתבעת 2, שלתובע 1 אין זכות תחלוף כלפי הנתבעת 2, משום שמדובר במוסד רפואי במסגרת עילה של טיפול רפואי, המשמעות המובנית של גישה זו היא שקיים חשש במצב דברים מסוים, כי גם לתובעת 1 לא תהא זכות לקבל 25% מחלקה, מאת הנתבעת 2 – וחסיון רחב שכזה וודאי שאין לקבלו, שהרי כל מטרת הסעיף המרכזי באה לעודד את התובעת 1 ושכמותה להגיש תביעות במצב דברים שכזה.

חמישית, אף אם לצורך הדיון, ולצורך הדיון בלבד, אטול לידיי לבחינה את טענת הנתבעת 2, כלומר: עילת התביעה של התובעת 1 כלפי הנתבעת 2, ומתוך כך גם עילת התחלוף של התובע 2 כלפי הנתבעת 2, היא רשלנות רפואית בטיפול בנער הפוגע, אשר הובילה לפגיעה המינית בה, ולפיכך חלה החסינות דלעיל, אין בידי לקבל את התוצאה אשר לה עותרת הנתבעת 2. כזכור, במסגרת הדיון בשאלת החבות קבעתי בצורה מפורשת, כי איני דן בשאלה של רשלנות רפואית או טיפול רפואי, שהעניקה הנתבעת 2 לנער הפוגע, ולפיכך גם לא נדרשתי לקבלת חוות דעת הדנה בשאלות של רשלנות רפואית. עילת התביעה המרכזית הינה ההיתר שהנתבעת 2 העניקה לנער הפוגע לשוב למסגרת הלימודים ואי ההשגחה הראויה עליו נוכח ההתראות של התובעת 1 בדבר מסוכנותו המינית והתנהגותו כלפיה.

(ג). יישום למקרנו:

אם כן, במקרנו זוכה התובעת 1, למעשה, לפיצוי בשיעור של 125% מנזקה (תגמולי מל"ל שאותם קיבלה מהתובע 2 + 25% מכפי הנזק שאליו הגעתי בפסק-דין זה) ואילו התובע 2 זכאי ל-75% מסכום הנזק שאליו הגעתי, כאשר הנתבעת 2, בהיותה המזיק, חייבת לשלם עד 100% מן הנזק שגרמה, לפי שיעור חבותה ולא למעלה מכך (מחצית). בדרך זו, מגיע משולש הפיצוי לכדי השלמתו וההיגיון שהוסבר בפסיקת בית-המשפט העליון (ע"א 4084/04 איילון נגד סגרון (5.11.06)).

כזכור, קבעתי, כי הנתבעות חייבות בחלקים שווים לשאת בנזקה של התובעת.

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 25166-04-19

:

כלומר, התובעת 1 זכאית לקבל מאת הנתבעת 2 25% מן הנזק לפי חלקה היחסי של הנתבעת 2 - באחריותה/חבותה. על כן, במקרנו, הנתבעת 2 חייבת לשאת **ברבע מתוך מחצית** מסכום הנזק של התובעת 1, כלומר: $286,474 \text{ ₪} \times 50\% \times 25\% = 35,809 \text{ ₪}$.

התובע 2 זכאי לקבל מן הנתבעת 2 בלבד 75% מסכום הנזק, אך לפי חלקה באחריות וחבותה (50%). כלומר, שיעור של 75% מסכום הנזק, אך כפי חלקה של הנתבעת 2 לפי אחריות.

כך הנתבעת 2 מוצאת עצמה משלמת 100% מסכום הנזק בלבד, אך כפי חלקה באחריות (למעשה - 50% מסכום הנזק הכולל) ולא למעלה מכך: כלומר: $286,474 \text{ ₪} \times 50\% \times 75\% = 107,427.75 \text{ ₪}$.

1. תוצאה:

לאור כל האמור לעיל אני פוסק כדלקמן:

לעניין התביעות:

אני מקבל את התביעה של התובעת 1 נגד הנתבעות.

אני מקבל את התביעה של התובע 2 (מל"ל) נגד הנתבעת 2.

אני דוחה את תביעת התובע 2 כנגד הנתבעת 3 ואת ההודעה ששלחה הנתבעת 1 לצד השלישי.

חבותן של הנתבעות 1 ו-2 כלפי התובעת 1 מחצית.

נוכח היקף הנזק מול התגמולים ששילם התובע 2 לתובעת 1, הרי שהנתבעת 1 "חסינה" כלפי התביעה.

הנתבעת 2, בהיותה "צד שלישי" אל מול התובע 2, אינה חסינה.

לעניין הנזק:

הנתבעת 2 תשלם לתובעת 1 סך של 35,809 ₪.

הנתבעת 2 תשלם לתובע 2 (מל"ל) סך של 107,427.75 ₪.

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 25166-04-19

:

בנוסף, תשלם הנתבעת 2 לכל אחד מן התובעים (1 + 2) את הוצאות המשפט כפי שהוצאו, לרבות אגרת בית-המשפט, כפי ששולמה ואת שכר טרחת עו"ד בשיעור 17% + מע"מ – כל אחת מתוך סכום הפסק דלעיל ביחס אליה.

בנוסף, תשלם הנתבעת 2 את הוצאות שכר טרחת העדים, כפי שקבעתי בהחלטות השונות בעת ניהול המשפט.

נוכח דחיית תביעת התובע 2 כלפי הנתבעת 3 ודחיית ההודעה אל הצד השלישי של הנתבעת 1, ישלמו הן הנתבעת 1 והן התובע 2 לצד השלישי/הנתבעת 3, את הוצאות המשפט כפי שהוצאו ואת שכר טרחת עו"ד בשיעור 17% + מע"מ מתוך סך של 286,474 ₪, אך בחלק היחסי כדלקמן: 70% תשלם הנתבעת 1, אשר צרפה אותו להליך מתחילתו, ו- 30% ישלם התובע 2, אשר צרף אותה כנתבעת נוספת בהמשך ההליך.

בפתיח לפסק-הדין ציינתי כי זוהי תובעת 1, אשר ששני בתי-משפט שונים, פעמיים, החליטו על מחיקת התביעה שלה מחוסר מעש, וזאת נוכח מחדליה של התובעת 1 בניהול המשפט, אשר פורטו במהלך ההחלטות השונות שבתיק. לפיכך התובעת 1 תשלם הוצאות לאוצר המדינה בסך 3,000 ₪.

סכום הפסק ישולם בתוך 30 ימים, שאם לא כן יישא הסכום הפרשי ריבית והצמדה כדין עד למועד התשלום בפועל.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי מרכז/לוד בתוך 60 ימים.

עותק לצדדים.

התיק סגור.

ניתן היום, י"ד שבט תשפ"ב, 16 בינואר 2022, בהעדר הצדדים.

מנחם מזרחי, שופט, סגן הנשיאה